

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • DECEMBER 2014

Liahona

**För andra
tillbaka till tro
på Kristus, s. 12**

**Fyra lärdomar från
den heliga lunden, s. 24**

**Inse att julen
är verklig, s. 36**

**För studiekurser för
ungdomar: Hur du kan
hjälpa nyomvända, s. 50**

*"Det här slagets
tacksamhet höjer
sig över det som
händer omkring oss.
Den höjer sig över
besvikelser, missmod
och förtvivlan.
Den blommar lika
vackert i det frostiga
vinterlandskapet
som i den härliga
sommarmärmen."*

President Dieter F. Uchtdorf,
andre rådgivare i första presi-
dentskapet, "Tacksam under
alla förhållanden", *Liahona*,
maj 2014, s. 75–76.

12

BUDSKAP

- 4 Budskap från första presidentskapet: Fyll världen med Kristi kärlek**
President Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besökslärnarnas budskap: Jesu Kristi gudomliga mission Fridsfursten**

ARTIKLAR

- 12 Hjälp andra att komma till tro på Kristus**
L. Tom Perry
Du kan stärka din tro nu och hjälpa andra att återvända till en fast grund av tro på Frälsaren.

PÅ OMSLAGET

Framsida: Fotoillustration: Matthew Reier.
Insidan av omslagets framsida: Copyright Johnér/offset.com.

- 18 Pionjärer i varje land: Kyrkan i Sverige – Tillväxt, emigration och styrka**
Inger Höglund
Trots hindren påskyndar Herren sitt verk i det här vackra landet.

- 24 Lärdomar från den heliga lunden**
Marlin K. Jensen
Genom att observera trädens tillväxtmönster kan vi lära oss hur vi håller oss djupt rotade i eviga sanningar.

- 30 De förlorade 500 åren: Från Malaki till Johannes Döparen**
S. Kent Brown och Richard Neitzel Holzapfel
Vad hände under åren mellan Gamla och Nya testamentet?

- 36 Den verkliga julen**
Gary E. Stevenson
Låt oss påminna oss om att barnet som föddes i Betlehem är den verkliga Återlösaren.

AVDELNINGAR

- 8 Vad vi tror på: Tionde hjälper till att bygga Guds rike**
- 10 Reflektioner: Ett julunderverk**
Lindsay Alder
- 11 Gamla testamentets profeter: Malaki**
- 40 Sista dagars heliga berättar**
- 80 Tills vi möts igen: Jag vet att han lever**
Melvin J. Ballard
Jesus är vår uppståndne Herre och han inbjuder oss alla att komma till honom.

44 Svaret på alla de svåra frågorna

R. Val Johnson

Om tvivel börja sippra in i ditt hjärta, tänk då på de här fem principerna.

Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret. Ledtråd: Hur kan djur lära oss om lydnad?

48 Frälsaren och sakramentet

David L. Beck

"Gör detta till minne av mig", sade Frälsaren när han instiftade sakramentet.

50 Hur känns det att vara en helt ny medlem?

Joshua J. Perkey

Lär dig hur du kan hjälpa nyomvända att anpassa sig till medlemskapet i kyrkan.

54 Frågor och svar

Vad gör jag när jag blir retad i skolan för att jag följer kyrkans normer?

56 Från missionsfältet: Det behövs inga änglar

Jeniann Jensen Nielsen

57 Affisch: Ge plats

58 Var är jag? Hur du upptäcker och utvecklar dina andliga gåvor och talanger

Mervyn B. Arnold

Vad kunde min farbror göra med en gammal metallbit?

62 Hur vi förbereder oss för Kristi andra ankomst

Dallin H. Oaks

Vad skulle du göra om du visste att du skulle träffa Herren i morgon?

63 Min julkapp

Dustin Ward

Fastän jag döptes när jag var åtta gick jag aldrig i kyrkan – inte förrän något förändrade mitt liv för alltid.

64 Redo att gå vidare

Richard M. Romney och Mickey Shimomiya

Sju tolvåringar berättar hur det är att gå vidare från Primär till Unga män eller Unga kvinnor.

67 Särskilt vittne: Dog Jesus verkligen och uppstod igen?

D. Todd Christofferson

68 Ta med Primär hem: Vi minns och tillber vår Frälsare Jesus Kristus

Erin Sanderson och Jean Bingham

70 Yancy

Brent H. Nielson

Om vår häst bara hade varit lydig så skulle hon ha haft ett lyckligt liv.

71 Vår sida

72 Vänner runtom i världen: Jag heter Minna och kommer från Sverige

Amie Jane Leavitt

74 Den första julen

Jenn Wilks

Tänk på Jesu födelse när du deltar i det här julspelet.

76 Titta inuti!

Sophia C.

77 Skriftfigurer från Gamla testamentet: David och Goliat

78 För små barn: Lite jul varje dag

Kate Strongin

Förslag till familjens hemafton

*Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnar.
Här är två förslag.*

"Hur känns det att vara en helt ny medlem", sidan 50: Du kan samtala med din familj om omvändelseberättelserna som medlemmarna i den här artikeln återger. Ni kan också läsa listan över tio svårigheter som nyomvända ställs inför (som finns med i artikeln). Tänk som familj på de nya medlemmarna i er församling eller gren eller medlemmar som börjar bli aktiva igen. Gör sedan upp en plan tillsammans för att bli vän med de här medlemmarna och stöd dem när de försöker få styrka att anpassa sig socialt och kulturellt och att växa andligt.

"Vi minns och tillber vår Frälsare Jesus Kristus", sidan 68, och **"Den första julen",** sidan 74: Fira Frälsarens födelse med en av de många förslagen på julinriktade aktiviteter i det här numret. Ni kan till exempel klippa ut askarna på sidan 69 och bestämma som familj hur ni ska visa kärlek till Frälsaren under julen och hela året. Ni kan också använda manuskriptet på sidan 74 och tillsammans göra julspelet om Jesu födelse. Båda de här aktiviteterna kan hjälpa era barn lära sig hur de inriktar sina tankar på Frälsaren under julen.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från kyrkan finns på många språk på languages.lds.org.

ÄMNEN I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Andliga gåvor, 58

Avfall, 30

Döden, 40

Familjen, 10, 40, 42

Frid, 7

Gamla testamentet, 11, 30

Jesu Kristus, 4, 7, 12, 36,

48, 57, 67, 68, 74, 80

Julen, 4, 10, 36, 40, 42, 43,

57, 63, 74, 76, 78

Kristi andra ankomst, 62

Kärlek, 4, 40, 50

Lydnad, 30, 54, 70

Missionsarbete, 12, 18,

50, 56, 76

Motgångar, 24, 54

Omvändelse, 42, 50, 63

Pionjärer, 18

Sakramentet, 48

Skrifterna, 30

Sverige, 18, 72

Tacksamhet, 10

Tionde, 8

Tjänande, 4, 10, 12, 41,

43, 56, 78

Tro, 12, 24, 44, 80

Twivel, 44

Uppståndelse, 67

Vittnesbörd, 44

Vänskap, 50

Återställelsen, 24

**President
Dieter F. Uchtdorf**

andre rådgivare i
första presidentskapet

FYLL VÄRLDEN MED KRISTI KÄRLEK

När vi tänker på julen så tänker vi ofta på att ge och ta emot julklappar. Julklappar kan vara en del av en omhuldad tradition, men de kan också förminska högtidens värdighet och avleda oss från att fira vår Frälsares födelse på ett meningsfullt sätt.

Jag vet av personlig erfarenhet att de mest minnesvärda jularna kan vara de som firas allra enklast. Min barndoms julklappar var verkligen anspråkslösa jämfört med dagens. Ibland fick jag en lagad skjorta eller ett par vantar eller sockar. Jag minns en jul när min bror gav mig en träkniv som han hade tält själv.

Det krävs inga dyra julklappar för att göra julen meningsfull. Jag minns en berättelse av äldste Glen L. Rudd som verkade som medlem i de sjuttios kворum från 1987 till 1992. På julafton för ett antal år sedan när han var föreståndare för ett biskopens förrådshus, berättade en kyrklig ledare för honom om en behövande familj som nyligen hade flyttat till orten. När han gick för att besöka deras lilla lägenhet, fann han en ung mor med fyra barn under tio år.

Familjens behov var så stora att modern inte kunde köpa några godsaker eller julklappar till sina barn den julen – hon hade inte ens råd med en julgran. Broder Rudd pratade med familjen och fick veta att de tre små flickorna gärna ville ha en docka eller ett mjukisdjur. Och när han frågade den sexårige sonen vad han ville ha, svarade den hungrige lille pojken: ”Jag skulle vilja ha en tallrik gröt.”

Broder Rudd lovade honom att han skulle få gröt, och kanske något mer. Sedan begav han sig till biskopens förrådshus och samlade ihop mat och andra förnödenheter för att uppfylla familjens omedelbara behov.

Samma morgon gav en generös medlem i kyrkan honom 50 dollar ”till någon behövande”. Med den donationen tog broder Rudd med sig tre av sina egna barn och gav sig ut för att julhandla. Hans barn valde ut leksaker åt de behövande barnen.

Efter ha fyllt bilen med mat, kläder, julklappar, en julgran och några dekorationer, körde familjen Rudd till den behövande familjens lägenhet. Där hjälpte de modern och hennes barn att sätta upp granen. Sedan lade de julklappar under den och gav den lille pojken ett stort paket havregryn.

Modern grät, barnen jublade och alla sjöng en julsång tillsammans. Den kvällen när familjen Rudd samlades för att äta middag, tackade de Herren för att de kunde ge lite julglädje åt en annan familj och göra det möjligt för en liten pojke att få en tallrik gröt.¹

Kristus och givandets anda

Tänk på det enkla och värdiga sätt vår himmelske Fader valde att hedra sin Sons födelse. Den heliga natten visade sig änglar inte för de rika, utan för herdarna. Kristusbarnet föddes inte i ett slott utan i en krubba. Han lindades inte i silke utan i linne.

vilkas själar är tyngda av synd erbjuder han hopp, förlåtelse och återlösning.

Om Frälsaren var bland oss i dag, skulle vi finna honom där han alltid var – upptagen med att betjäna de ödmjuka, de nedslagna, de enkla, de betryckta och de i anden fattiga. Må vi under den här julen, och alltid, ge till honom genom att älska så som han älskar. Må vi minnas den enkla värdigheten i hans födelse, gåvor och liv. Och må vi genom enkla handlingar av godhet, kärlek och medkänsla fylla världen med hans kärleks och helbräddagörelses ljus.” ■

SLUTNOT

1. Se Glen L. Rudd, *Pure Religion: The Story of Church Welfare since 1930* (1995), s. 352–353; se också Glen L. Rudd, "A Bowl of Oatmeal", *Church News*, 2 dec. 2006, s. 16.

Enkelheten i den första julen förbådade Frälsarens liv. Fastän han skapat jorden, vandrat i majestät och härlighet och stått vid Faderns högra sida, kom han till jorden hjälplös som ett oskyldigt barn. Hans liv var ett mönster av anspråkslöshet, och han vandrade alltid bland de fattiga, de sjuka, de nedslagna och de betryckta.

Fastän han var kung, brydde han sig varken om hedersbetygelser eller människors rikedom. Hans liv, hans ord och hans dagliga handlingar vittnade om enkel och ändå djupgående behagfullhet.

Jesus Kristus, som hade fullkomlig kunskap om att ge, gav oss ett mönster för givande. Till dem vars hjärtan är nedtyngda av ensamhet och sorger

ger han medkänsla och tröst. Till dem vilkas kroppar och sinnen är hem-sökta av sjukdom och lidande, ger han kärlek och helbräddagörelse. Till dem

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

President Uchtdorf säger att vi ska följa Frälsarens mönster för givande. Du kan be personerna du besöker att turas om att nämna en gåva som Frälsaren har gett dem. Samtala om hur de kan använda gåvan till att tjäna andra. Om en medlem till exempel välsignats med någon musikalisk utbildning kan han eller hon gå ut och sjunga julsånger för några av grannarna. Du kan föreslå att ni knäböjer tillsammans i bön hos dem du besöker och ber om inspiration om vilka gåvor de kan dela med sig av, hur det ska göra det, och till vem. Följ upp all inspiration du får.

För förslag på hur man undervisar ungdomar och barn om det här budskapet, se sidan 6.

UNGDOMAR

Lär av andras erfarenhet

President Uchtdorf talar av egen erfarenhet när han säger att "de mest minnesvärda jularna kan vara de som firas allra enklast". Vi kan lära oss så mycket av den äldre generationen. Många vuxna har upplevt krig, arbetslöshet, sjukdom eller andra prövningar. Be de

äldre medlemmarna i din församling eller gren att berätta om sina mest meningsfulla jular. Du kan skriva ner deras berättelser. Ni kan lära av deras exempel genom att den här julen fokusera mer på att tjäna uppriktigt och minnas Frälsaren.

BARN

Gåvor från Jesus

Vissa använder en julgran för att fira Jesu Kristi födelse. Ibland lägger man julklappar till andra under granen. Vilka gåvor har Frälsaren gett dig? Läs varje skriftställe här nedanför och färglägg julklappen. Du kan ge julklappar till Jesus genom att komma på sätt att tjäna andra.

Studera det här materialet under bön och försök få veta vad du ska prata om. Hur kan din kunskap om Frälsarens liv och roller stärka din tro på honom och välsigna dem du vakar över genom besöksundervisningen? För mer information, gå till reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi gudomliga mission: Fridsfursten

Det här är ett budskap i en serie besökslärarybudskap som handlar om olika aspekter av Frälsarens mission.

”Frälsaren är källan till sann frid”, sade äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kvorum. ”Även under livets prövningar skänker Frälsarens försoning och hans nåd personlig frid till dem som lever rättfärdigt.”¹ Vetskapen om att Jesus Kristus är Fridsfursten kan hjälpa oss hitta inre frid och stärka vår tro på honom.

Jesus Kristus sade: ”Detta har jag talat till er, för att ni skall ha frid i mig. I världen får ni lida, men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen” (Joh. 16:33). Linda S. Reeves, andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap, sade följande när hon vittnade om den sanningen: ”Herren [har] varit barmhärtig och hjälpt mig att lätta på mina bördor.

Han har hjälpt mig att känna stor frid.”²

Äldste Richard G. Scott i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: Den ideala platsen för sådan frid finns inom våra egna hems väggar, där vi har gjort allt vi kan för att sätta Herren Jesus Kristus i centrum.”³

Ytterligare skriftställen

Jesaja 9:6; Lukas 2:14; Johannes 14:27; Första Nephi 13:37; Läran och förbunden 59:23

Tro, Familj,
Tjänande

Från skrifterna

Jesaja profeterade om Jesu Kristi – Fridsfurstens – födelse (se Jes. 9:6). I Amerika talade lamaniten Samuel om tecken som skulle åtfölja Kristi födelse fem år senare (se Helaman 14:3, 5). När den utlovade dagen närmade sig hotade de icketroende att döda alla kristna om de här tecknen inte inträffade. Profeten Nephi ”ropade mäktigt till Herren hela den dagen. Och se, Herrens röst kom till honom och sade: ... I morgon kommer jag till världen” (3 Nephi 1:12–13). Tecknen visade sig och när Kristus var född ”började folket återigen få frid i landet” (vers 23).

I Betlehem ”födde [Maria] sin förstfödde son och lindade honom och lade honom i en krubba” (Luk. 2:7).

Att begrunda

På vilka sätt ger Frälsaren frid i ditt liv?

SLUTNOTER

1. Quentin L. Cook, ”Personlig frid: Rättfärdighetens lön”, *Liahona*, maj 2013, s. 35.
2. Linda S. Reeves, ”Gör anspråk på välsignelserna från dina förbund”, *Liahona*, nov. 2013, s. 120.
3. Richard G. Scott, ”Frid i hemmet”, *Liahona*, maj 2013, s. 29.

TIONDE HJÄLPER TILL ATT BYGGA GUDS RIKE

Vi tror på att ge en tiondel av vår inkomst till Herren för att hjälpa till att bygga Guds rike. Tiondelagen kräver att vi offrar några materiella saker för att få större andliga välsignelser.

Tiondeprincipen har utövats sedan evangeliet började predikas på jorden. Abraham, till exempel, betalade tionde till högprästen Melkisedek (se 1 Mos. 14:18–20). Herren befallde Mose att undervisa folket om tionde (se 3 Mos. 27:30–34). Senare, när Frälsaren besökte nephiterna, gav han dem tiondelagen (se 3 Nephi 24). Och i vår tid

återställde han det här budet genom profeten Joseph Smith (se L&F 119).

Vi uppfyller det här budet genom att ge en tiondel av vår inkomst till Herren via lokala prästadömsledare. Pengarna överförs till kyrkans huvudkontor där ett råd bestående av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum och presiderande biskopsrådet avgör hur de heliga medlen ska användas (se L&F 120).

Tionde gör det möjligt att bygga och underhålla tempel och möteshus, att stödja seminariet och institutet, att framställa material till kyrkans medlemmar och att främja missions-

tempel- och släktforskningsarbetet.

Vi tror på att villigt betala tionde, "ty Gud älskar en glad givare" (2 Kor. 9:7). Genom att betala tionde kan vi hjälpa till att bygga Guds rike på jorden och visa vår tacksamhet mot vår himmelske Fader för att han har välsignat oss med allt vi har. Men att betala tionde ger oss ännu fler välsignelser. Som Malaki lärde: "För in allt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Pröva mig nu i detta, säger Herren Sebaot, om jag inte kommer att öppna för er himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått" (Mal. 3:10). Andliga och timliga välsignelser kan komma till alla som betalar ett ärligt tionde, även om det är ett litet belopp. ■

För mer information, se 1 Mos. 28:20–22; Mal. 3:8–11 och kapitel 12 i Kyrkans presidents lärdomar: Lorenzo Snow (2012).

VÄLSIGNELSERNA MED ATT BETALA TIONDE

"Tiondelagen utvecklar och prövar vår tro. Genom att till Herren offra det som vi tror att vi behöver eller själva vill ha, lär vi oss att

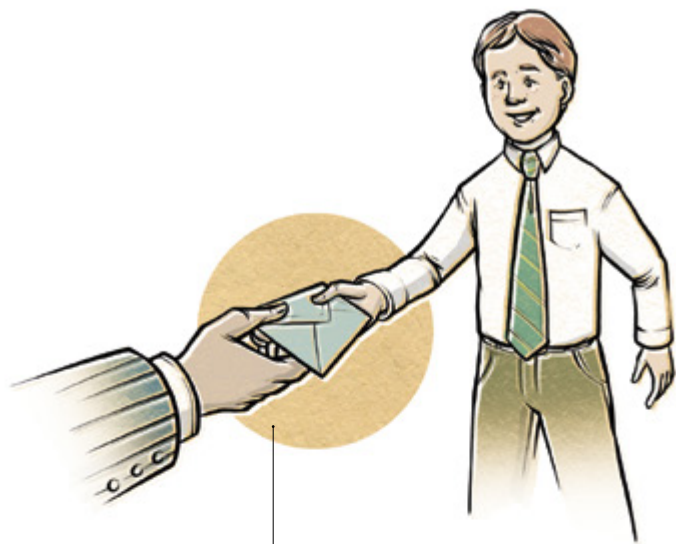
lita på honom. Vår tro på honom gör det möjligt att hålla tempelförbunden och att ta emot eviga tempelvälsignelser. ...

Tiondet lär oss också att styra våra önskningar och begär efter det som tillhör världen. Betalning av tionde uppmuntrar oss att vara ärliga i vårt umgänge med våra medmänniskor. Vi lär oss att lita på att det som vi har fått, genom Herrens välsignelser och våra egna ansträngningar, är tillräckligt för våra behov. ...

Till dem som trofast och ärligt efterlever tiondelagen lovar Herren

ett överflöd av välsignelser. En del av dessa välsignelser är timliga, på samma sätt som tiondet är timligt. Men liksom dopets och sakramentets yttre fysiska förrättningar, kräver befallningen att betala tionde timligt offer, vilket leder till stora andliga välsignelser."

Äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kvorum, "Tionde: Ett prov på tro med eviga välsignelser", Liahona, nov. 2002, s. 27.

Tionde och andra donationer ges till Herren genom en medlem i ditt biskopsråd eller grenspresidentskap.

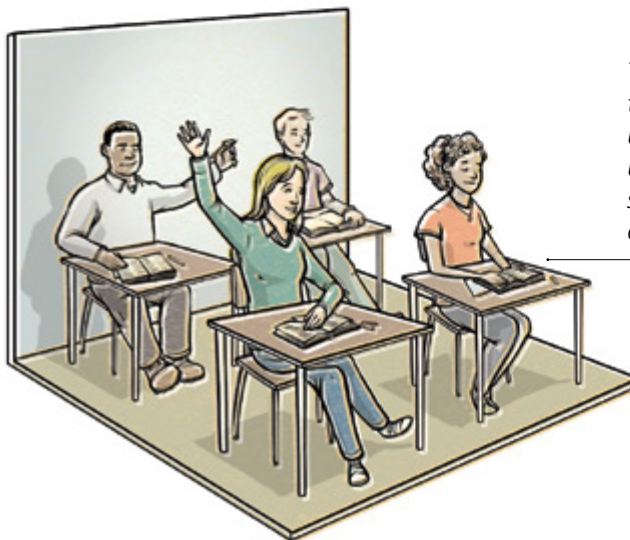

Tionde betalar kostnaderna för att bygga och underhålla tempel och möteshus.

Tionde betalar för översättning och utgivning av skrifter och lektionsmaterial.

Tiondepengar överförs från församlingar och grenar till kyrkans huvudkontor där ett råd som bland annat består av första presidentskapet avgör hur de här heliga medlen ska användas.

Tionde hjälper till att betala för utbildningen av ungdomar i kyrkans skolor, seminarier och religionsinstitut.

ETT JULUNDERVERK

Lindsay Alder

Hans hjärta slår fortfarande. Inte lika bra som före hjärtattacken. Men det slår fortfarande.

Mitt hjärta känns varmt i kväll. Javisst, brustet, mörbultat och sönderslitet. Men underbart varmt. Jag känner en oerhörd tacksamhet – en tacksamhet så djup och omfattande att ett nytt hål har öppnats i min själ för att ge rum, tacksamhet så stark och så personlig att den inte slutade rinna nerför kinderna som tysta tårar. Min make andas. Jag kan höra det, djupt och milt.

För bara några timmar sedan klättrade jag upp i hans sjukhussäng. Jag

ignorerade sparkarna från vårt barn som snart skulle födas och hittade en plats bland alla slangar som var fästa vid hans bröst där jag kunde vila huvudet. Att lyssna på hans hjärtslag var en upplevelse som etsat sig fast i mitt minne för alltid.

Hans hjärta slår fortfarande. Inte lika bra som före hjärtattacken. Men det slår fortfarande.

De varma ljusen från ljusslingorna som hängts upp runtom i rummet gör det mysigt ikväll på mer än ett sätt.

Deras milda ljus skapar en tröstande atmosfär, men den verkliga tryggheten kommer av att veta att sanna vänner var villiga att sätta sina egna julaftonsplaner åt sidan och komma och dekorera när Brian flyttades från intensivvården. Den en meter höga julgranen står i fönstret som en symbol för deras kärlek.

Hur kan jag tacka våra vänner? Får de någonsin veta hur mycket jag behövde dem och hur tacksam jag är? Medan mina tankar bara var hos min make tog de hand om mina barn, städade mitt hus, fyllde kylskåpet, tvättade, slog in våra julklappar och visade kärlek genom kramar, måltider, julkort, pengar, telefonsamtal, sms, e-postmeddelanden, påsar med kaneldoftande kottar och en resväska full med dekorationer. De grät med mig och bad och fastade. Och i allt detta gav de mig den dyrbaraste julklappen någonsin: sin tid. Vad jag älskar dem!

Jag tror att jag kommer att sova bra i natt, för jag är omgiven av ett till synes oändligt fält av tacksamhet mot dem.

Men mest är jag tacksam för min makes liv – hans djupa andetag, hans hjärta som pumpar blod, hans levande kropp och själ. Hans liv är mitt julunderverk. ■

Författaren bor i North Carolina i USA.

MALAKI

"[Jesus] befälde dem att skriva de ord som Fadern hade givit till Malaki" (3 Nephi 24:1).

Mitt namn betyder "min budbärare", och som sådan gav jag "Herrens ord till Israel".¹ På min tid, ungefär 430 år före Kristi födelse,² blev många av judarna missmodiga och slutade leva rättfärdigt. Herren tillrättavisade dem genom min undervisning.³

Judiska präster från Levi stam utförde vanligtvis förrättningar hängivet, men leviterna var korrumperade på min tid. De var otacksamma, vägrade att ära Gud och offrade orent bröd och befleckade djuroffer.⁴ De hade brutit prästadömsförbundet som Gud hade ingått med Levi.

Inte bara prästerna utan även folket var korrumperat. De gifte sig utanför förbundet, skilde sig från sin ungdoms hustru och vägrade att betala tionde och offergåvor.⁵

Men fastän Herren talade mot de här orättfärdiga sedvänjorna var han villig att förlåta dem eftersom han älskade sitt folk:

"Vänd om till mig så skall jag vända om till er."⁶ Ett sätt att återvända till Herren var att föra in "allt tionde i förrådshuset."⁷

Folket klagade: "Det är meningslöst att tjäna Gud. ... De som handlar ogudaktigt uppmuntras",⁸ men jag sade att namnen på dem som "fruktar Herren och ärar hans namn" skrevs ner i en "minnesbok".⁹

Jag profeterade också om att vid Herrens andra ankomst ska alla ogudaktiga "vara som halm", men för dem som fruktar hans namn "skall

rättfärdighetens sol gå upp med läke-dom under sina vingar".¹⁰

Jag profeterade att före Herrens andra ankomst ska profeten Elia komma för att återställa prästadörets nycklar som skulle "vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder".¹¹

Genom min undervisning ser vi att Herren kommer ihåg sitt folk och håller sina löften till sina trofasta barn. Han vill att vi ska ha tro på de här löfterna och, genom omvändelse, återvända till honom.¹² ■

SLUTNOTER

1. Mal. 1:1.
2. Se Handledning för skriftstudier, "Malaki", s. 122.
3. Se *Gamla testamentet – Elevhandledning (seminariet)* (2003), s. 192.
4. Se Malaki 1: 2, 6–14; se också *Gamla testamentet, lärarhandledning, Religion 301–2* (1987), s. 205–207.
5. Se Malaki 2:11, 14–16; 3:8.
6. Mal. 3:7.
7. Mal. 3:10; se också LeGrand Richards, "Kristi andra ankomst", *Nordstjärnan*, okt. 1978, s. 131.
8. Mal. 3:14–15.
9. Mal. 3:16.
10. Mal. 4:1–2.
11. Mal. 4:6; se också Läran och förbunden 110.
12. Se *Gamla testamentet – Lärarhandledning* (2003), s. 215.

Äldste
L. Tom Perry

i de tolv apostlarnas
kvorum

HJÄLP ANDRA ATT KOMMA TILL tro på Kristus

Jag uppmanar er att hjälpa Guds barn att återvända till sin kristna tro och till en stark grundval av religion som behövs för att nå sinnesfrid och verklig glädje.

Påven Benedictus XVI klagade över de kristna kyrkornas försvagning i Europa, Australien och Förenta staterna. Han sade: "Man finner inga bevis på något behov av Gud, än mindre Kristus." Han tillade: "De så kallade traditionella kyrkorna verkar vara döende."¹

Vi har kommit bort från den traditionella gudsdyrkan. Många människor säger att de är andliga snarare än religiösa. Om en lära passar deras livsstil accepterar de den och gör den till en del av sin tro. Om den inte passar så utvecklar de en egen, konstgjord tro. Tro och andlighet ses numera som konsumentprodukter. Materialismen har tagit över och ersatt Gud.

Som sista dagars heliga måste vi höja våra röster mot dessa farliga tendenser som är avsedda att förgöra mänsklighetens tro. Mormons bok varnar oss gång på gång för att ersätta vår tillit till Gud med sådant som inte är varaktigt. Mormon beskriver en tid när många nephiter förlorade sin tro: "De blev högmodiga och uppblåsta i sina hjärtan för sina mycket stora rikedomars skull. Därför blev de rika i sina egna ögon och ville inte ge akt på deras ord om att vandra rättrådigt inför Gud" (Alma 45:24).

Det bäst nedtecknade faktumet i världshistorien är berättelsen om Herren Jesu Kristi födelse och mission på jorden.

Offer instiftades på jorden som en evangelisk förrättning, att utövas och utföras med prästdörets myndighet som symbol för det kommande offret av Människosonen som skulle ge sitt liv för världens synder.

När du ser den kristna tron försvagas i samhället måste din egen tro bli än mer fast och säker. Helaman förkunnar: "Kom ihåg att det är på klippan, vår Återlösare, som är Kristus, Guds Son, som ni måste bygga er grundval, så att när djävulen sänder sina mäktiga vindar, ja, sina pilar i virvelvinden, ja, när allt hans hagel och hans mäktiga storm piskar er, skall detta inte ha någon makt att dra er ned till eländets och det oändliga lidandets avgrund, tack vare den klippan som ni är byggda på och som är en säker grundval, och om människorna

bygger på denna grundval kan de inte falla" (Helaman 5:12).

Nephi påminner oss:

"Vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus, och vi skriver i enlighet med våra profetior så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder ... [och] det liv som är i Kristus. ...

Ty den rätta vägen är att tro på Kristus" (2 Nephi 25:26–28).

Har vi grund för ett sådant påstående?

Symbolerna för Kristi offer

Det bäst nedtecknade faktumet i världshistorien är berättelsen om Herren Jesu Kristi födelse och mission på jorden. Det profeterades om hans mission från våra första föräldrars dagar. I Moses bok läser vi:

”Och Adam och hans hustru Eva åkallade Herrens namn, och från vägen till Edens lustgård hörde de Herrens röst tala till sig, och de såg honom inte ty de var utestängda från hans närhet.

Och han gav dem befallningar att de skulle tillbe Herren sin Gud och offra förstlingarna i sina hjordar som offer åt Herren. Och Adam lydde Herrens befallningar.

Och efter många dagar visade sig en Herrens ängel för Adam och sade: Varför frambär du offer åt Herren? Och Adam sade till honom: Jag vet inte, endast att Herren befälde mig.

Och då talade ängeln och sade: Detta är en sinnebild för offret av Faderns Enfödde, han som är full av nåd och sanning.

Därför skall du göra allt du gör i Sonens namn, och du skall omvända dig och åkalla Gud i Sonens namn evinnerligen” (Mose 5:4–8).

Så instiftades offer på jorden som en evangelisk förrättning, att utövas och utföras med prästadörets myndighet som symbol för det kommande offret av Människosonen som skulle ge sitt liv för världens synder.

Förrättningen utformades så att den skulle peka på Herrens offer när han kom i tidens mitt. Påskoffret till exempel, som infördes senare, föreskrev att ett lamm av hankön, ett helt felfritt förstaårslamm, valdes ut som offer. Blodet tappades ur och man var noga med att inget ben skulle knäckas – allt symboliserande Frälsarens död.

Det är förunderligt att det här offret fortsatte genom tidsåldrarna, från Adam fram till Frälsarens tid. Trots att Israels barn genomgick många perioder av avfall förblev hoppet tydligt för många att den Enfödde Sonen skulle sona människosläktets synder och att

hans försoningsblod skulle göra odödligheten möjlig.

Förrättandet av offer avslutades i och med Frälsarens försoning. Sakramentet instiftades för att påminna hans efterföljare om att han varit på jorden och fullföljt sitt jordiska tjänande. I Lukas kan vi läsa:

”Och han tog ett bröd, tackade Gud, bröt det och gav åt dem och sade: 'Detta är min kropp, som utges för er. Gör detta till minne av mig.'

På samma sätt tog han bägaren efter måltiden och sade: 'Denna bägare är det nya förbundet i mitt blod, som utgjuts för er'” (Luk. 22:19–20).

Återigen förundras jag över att den här påminnelsen, även genom avfallets mörka tidsperioder, utövades i många former och på många sätt genom generationerna fram till Jesu Kristi evangeliums återställelse, när prästadörets makt återställdes till jorden för att utföra denna heliga, frälsande förrättning.

Genom alla perioder av den nedtecknade historien finner vi ständigt påminnelser om Frälsarens mission. Han kom till jorden som en person med dubbelt medborgarskap – dels gudomlig och dels mänsklig. Det gjorde att han kunde genomföra sitt stora ädla offer för oss alla genom sin försoning. Kan det finnas något starkare bevis för att Jesus är Kristus, världens Frälsare, än att studera och följa hans frälsande lärdomar som han har uppenbarat under alla världens tidsutdelningar? Han har gett oss sitt evangelium för att leda oss under vår jordevandring.

Evangeliet är lösningen

President David O. McKay (1873–1970) sade:

”Ansaret att visa för världen att Jesu Kristi evangelium kan lösa dess problem åvilar de människor som gör detta anspråk. ... Jag menar också att *världens alla problem kan lösas genom lydnad mot Jesu Kristi evangeliums principer*.

Lösningen på världens största problem finns här inom Jesu Kristi Kyrka. Tillräckliga åtgärder vidtas inte bara för enskildas behov utan också för nationen och grupper av

nationer. ... Jag medger att det här kan tyckas arrogant, som om vi var klokare än andra, men det är vi inte. Det gäller bara att tillämpa Guds plan på världens problem. Ni som bär prästadömet har större ansvar i dag, nu när ni lever i denna omskapande tid i världens historia, än kyrkan haft någonsin tidigare. Jag upprepar. Om vi gör anspråk på att ha sanningen åligger det varje sista dagars helig att leva så att när världens människor kommer som svar på kallelsen för att pröva trädets frukter, så ska de finna frukten hälsosam och god.”²

Det stora budskap vi för fram till världen är att vår Herres och Frälsares evangelium har återställts till jorden. Hans kyrka finns på jorden igen med det heliga prästadömetets härlighet och kraft.

De som ordinerats ges makt att handla i Guds ställe för att låta lärosatser, förrättningar, principer och krafter binda på jorden liksom i himlen. Det här är Frälsarens kyrka. Han leder sin kyrkas angelägenheter genom sina utvalda profeter. Profeterna i sin tur undervisar andra om evangeliet och vittnar om Jesus Kristus som vår Frälsare och Återlösare. Denna dag och tid är tidernas fullhets utdelning som profeterna talat om från tidernas begynnelse. Det är den tid när allt ska uppfyllas som Herrens profeter har sagt och som vi kan läsa i de heliga skrifterna. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är ingen ny kyrka utan den kyrka som återställts till världen i vår tid.

Ni är den generation som Herren har sparat för den här tiden. Ni kom upp ur dopets vatten med förbund och löfte till Herren att representera honom och hjälpa människor kasta bort sin världslighet och återvända till de välsignelser som vi blivit lovade om vi följer honom och lever efter hans evangelium. Ni kan hjälpa vår himmelske Faders barn att återvända till sin kristna grund, utveckla tro på honom och återvända till hans vägar.

Vad du kan göra

Du kanske frågar: ”Vad kan jag göra?” För några månader sedan talade vår stavspresident under ett

sakramentsmöte och föreslog fyra saker vi kunde göra för att föra andra tillbaka till deras kristna tro:

1. *Be dagligen.*

President Thomas S. Monson har sagt: ”Till alla som hör min röst och som kämpar med utmaningar och svårigheter, stora som små: Bönen ger andlig styrka. ... Bönen är vårt sätt att söka kontakt med vår Fader i himlen, som älskar oss. Tala till honom i bön och lyssna sedan på svaret. Underverk åstadkoms genom bön. ... Kom ihåg att be innerligt.”³

Be dina personliga böner varje dag och hjälp sedan andra att återvända till den kristna tron genom att uppmuntra dem att be.

2. *Studera skrifterna dagligen.*

Kan det finnas starkare vittnesbörd om Jesus Kristus än de vi finner i Mormons bok? Av dess 239 kapitel nämns Frälsaren i 233.⁴ Visst är det förunderligt!

Se till att studera skrifterna varje dag. Hjälp sedan andra att återvända till den kristna tron genom att uppmuntra dem att studera skrifterna dagligen.

3. *Vara värdiga att besöka templet.*

En del av er har varit i templet, andra inte. Det är bra att veta vad som krävs för att få en tempelrekommendation. Vi förstår väl vad som ska göras: Vi går till en domare i Israel och bekräftar för honom vår värdighet att inneha en tempelrekommendation och sedan lever vi så som krävs för att behålla vår rekommendation.

Lev på ett sådant sätt att ditt rättfärdiga föredöme visar hur man lever för att vara värdig templets välsignelser.

4. *Dagligt tjänande.*

Kom ihåg kung Benjamins ord: ”Och se, jag säger er detta för att ni skall kunna lära visdom, för att ni skall kunna förstå att när ni är i era medmänniskors tjänst, är ni endast i er Guds tjänst” (Mosiah 2:17). Herren besvarar bokstavligen våra böner genom det tjänande vi ger andra.

Var ett exempel på kristligt tjänande och hjälp andra att återvända till den kristna tron genom att uppmuntra dem att tjäna andra.

Gör ett nytt åtagande

Jag vet att Gud lever. Jag vet att vi alla är hans barn och att han älskar oss. Jag vet att han sände sin Son till världen för att han skulle sona för alla människors synder. Jag vet att de som antar hans evangelium och följer honom kommer att få evigt liv, den största av alla Guds gåvor. Jag vet att Frälsaren ledde evangeliets återställelse på jorden genom det som profeten Joseph Smith utförde. Jag vet att den enda bestående glädjen och lyckan vi någonsin kan finna under jordelivet kommer genom att följa Jesus Kristus, lyda hans lag och hålla hans bud.

Jag uppmanar er att göra ett nytt åtagande.

Jag uppmanar er att hjälpa Guds barn att återvända till sin kristna tro och till en stark grundval av religion som behövs för att nå sinnesfrid och verklig glädje under den här jordiska provotiden.

Må Herren välsigna er med mod, djärvhet, entusiasm och en önskan att återigen befästa tron på vår Herres och Frälsares evangelium. ■

Från KUV:s brasafton, "Vi var den bästa generationen", vid Brigham Young-universitetet den 6 mars 2011. För hela talet, gå till cesdevotionals.lds.org.

SLUTNOTER

1. Påven Benedictus XVI, i Noelle Knox, "Religion Takes a Back Seat in Western Europe", *USA Today*, 10 aug. 2005; usatoday.com/news/world/2005-08-10-europe-religion-cover_x.htm.
2. David O. McKay, *Gospel Ideals* (1953), s. 5; kursivering i originalet.
3. Thomas S. Monson, "Var ditt bästa jag", *Liahona*, maj 2009, s. 68–69.
4. Se Robert J. Matthews, i *The Book of Mormon: The Keystone Scripture*, red. av Paul R. Cheesman och andra (1988), s. 33.

Kan det finnas starkare vittnesbörd om Jesus Kristus än de vi finner i Mormons bok? Av de 239 kapitlen nämns Frälsaren i 233.

KYRKAN I Sverige

TILLVÄXT, EMIGRATION OCH STYRKA

Kyrkan i Sverige har överlevt emigration av trofasta medlemmar, ofördelaktig behandling i pressen och en omgivning som blivit alltmer otroende, men Herren påskyndar sitt verk i detta utvalda land.

Inger Höglund

Ar 1849 kallade president Brigham Young ett litet antal män att resa till olika delar av världen för att predika evangeliet. En svensk före detta sjöman, John Forsgren, som blivit omvänd till kyrkan i Massachusetts i USA och flyttat till Saltsjödal, bad president Young att han skulle få åka till Sverige som missionär. Han kallades att tjäna och anlände till Sverige i juni 1850.

Äldste Forsgren besökte först sina yngre syskon i Gävle. Brodern Peter var sjuk och läkarna sade att han var bortom all hjälp. Äldste Forsgren förklarade syftet med sin mission för syskonen och sedan smorde han och välsignade Peter som blev helt frisk. Den 19 juli 1850 döpte han sin bror som blev den förste att omvända sig till evangeliet i Sverige.

Äldste Forsgrens syster Erika hade en intressant erfarenhet som förberedde henne och Peter för att ta emot evangeliet. Några månader före broderns ankomst deltog hon som vanligt i högmässan. När man sjöng en psalm fick hon se en person som stod framför henne och sade: "Den 5 juli

kommer en man med tre böcker. Alla de som tror det som står skrivet i dessa böcker kommer att bli frälsta." När brodern kom med Bibeln, Mormons bok samt Läran och förbunden, trodde hon oförbehållsamt på hans vittnesbörd.¹

Olyckligtvis utvisades John Forsgren efter bara tre månader. Men andra missionärer kom till Sverige inom några år. I Skönabäck i Skåne fanns det personer som var mottagliga för evangeliet. Så många omvändes att den första grenen organiserades där 1853 med 36 medlemmar. En av de första ledarna i Skåne var Carl Capson som kallades att bli grens-president i Lund. Omkring 100 medlemmar var närvarande under kyrkans första konferens som hölls i Carls lada sent på natten för att undvika förföljelse.²

Kvinnor med tro

De verkliga stöttepelarna var kvinnorna som tog emot evangeliet i Sverige. Ett exempel är Britta Olsdotter Persson, den första som omfattade evangeliet i Vingåker. År 1877 reste hon till Stockholm för att sälja band som hon hade

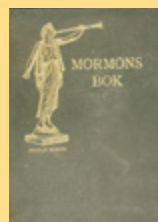
Medlemmarna i Västerås träffades i det här huset på 1950-talet.

1850: Första missionären John Forsgren anländer till Sverige; de första omvända, Peter ► och Erika Forsgren, döps

1853: Första grenen, Skönabäcks gren, organiserades med 36 medlemmar

1854: Stockholms gren organiseras

◀ 1878: Mormons bok översätts och trycks på svenska

► 1904: En byggnad som blev känd som namnet på adressen, Svartensgatan 3, var den första byggnaden som kyrkan köpte i Sverige (bilden är från 1946)

vävt för att hjälpa till med familjens försörjning. Där träffade hon missionärerna och insåg att det de berättade var sant. Hon döptes i en ålder av 50 år.

Hennes omvändelse och trofasta tjänande ledde till fler dop och en gren bildades i Vingåker. Hennes efterkommande förde evangeliet vidare. Syster Perssons dotterdotters dotterdotter Laila Krylborn säger: "Det är underbart att se vad som har hänt i våra barns och barnbarns generation. Nu har vi flera prästadömsbärare och missionärer."

En annan pionjärkvinna var Lovisa Munter i Uppsala. Hon blev medlem 1886 och var trogen till sin död vid 91 års ålder. Många söndagar gick hon till församlingssalen och tände lyset och satte sig att vänta på att några medlemmar skulle komma. Oftast kom det ingen alls. Klockan elva sade hon för sig själv: "Gud skall inte behöva vänta." Hon sjöng en sång, bad en bön, höll också ett litet tal och avslutade med sång och bön.

Övervunnen förföljelse

Under många år var förföljelsen av kyrkans medlemmar stor. Många missionärer hamnade i fängelse. En av dessa var Mickel Jonsson, en svensk missionär. Han arresterades 1852 och slogs i järn och fördes 70 mil till Malmö där han kastades i fängelse i slottet, svårt medtagen av hunger och umbäranden. Han förhördes av en präst som fann att äldste Jonsson var en man med viss bildning. Prästen förklarade sig villig att hjälpa honom och lovade honom till och med vidare utbildning, på villkor att han bekände sig till den lutherska tron och avsvor sig "mormonismen". Han vägrade att förneka sin tro, så han deporterades.⁴

En annan trofast missionär var Carl A. Carlquist som föddes i närheten av Vänersborg år 1857. Vid 17 års ålder kände han en stark önskan att sprida evangeliet och han kallades att bli "skriftspredare" runt Jönköping. Han var mycket fattig så medlemmarna i grenen, sju änkor med

barn, samlade ihop till en kavaj och kängor. Carl ägde ingen överrock när vintern kom till Jönköping, men han fick låna en ett par timmar varje dag av några medlemmar när dessa inte behövde sina.⁵

Carl emigrerade till USA och gifte sig med Hulda Östergren, en svensk emigrant. Han återkom till Sverige två gånger, varav en gång som missionspresident för den skandinaviska missionen. Mycket av hans tid gick åt att korrigera falska påståenden om kyrkan som publicerats av pastor P. E. Åslev, en pastor som bott i Salt Lake City och som betalades för att sprida antimormonpropaganda

► 1905:
Sverige-
missionen
organiseras

År 1910 besökte kyrkans president Joseph F. Smith Stockholm och uppmanade medlemmarna att stanna och bygga upp kyrkan här.

Kyrkan efter andra världskriget

När andra världskriget bröt ut fick alla amerikanska missionärer resa tillbaka hem. Några lokala svenska män ombads då att tjäna som missionärer. C. Fritz Johansson som hade blivit medlem i kyrkan år 1931 kallades till ny missionspresident. Ett år före kriget hade han sålt sin lanthandel och kallats på mission tillsammans med hustru

1914: Svenska riksdagen röstade emot propositionen att utvisa "mormonagenter" från landet

1926: Kyrkan får juridiskt tillstånd att förrätta begravningar för medlemmarna

1952: Ny lag garanterar frihet för alla ickestatliga kyrkor. Kyrkan får laglig rätt att förrätta vigslar för medlemmarna

i Sverige. År 1912 skrev Åslev en artikel i *Svenska Dagbladet* där han påstod att broder Carlquist var polygamist.⁶ Carls ansträngningar omfattade ett möte med kung Gustav V och han tillbakavisade Åslevs påståenden i många offentliga möten.⁷

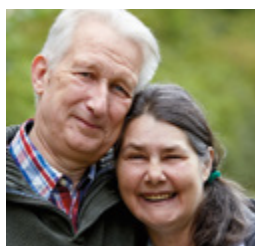
En lokal medlem, Einar Johansson, tog på sig ansvaret att tala för kyrkan i en rättegång. Han krävde skadestånd eftersom Åslev dessutom sagt att kyrkans missionskontor "bedrev verksamhet med vit slavhandel".⁸ Broder Johansson kom att betyda mycket som ledare för kyrkan i Sverige och var bland annat grensresident i Stockholm.⁹

Trots förföljelsen blev många människor omvända till evangeliet. År 1862 kom att bli det mest framgångsrika året – 640 personer anslöt sig genom dop. De flesta av de nyomvända reste dock snart till Utah. Ledarna uppmanade till denna emigration för att stärka kyrkan där. I dag kan vi se följderna av emigrationen: Ungefär hälften av invånarna i Utah har skandinaviska rötter.

och tre barn. Då kriget tog slut blev president Johansson kallad att åka till Finland och där återuppta kyrkans verksamhet som hade avbrutits av kriget.

När de amerikanska missionärerna kom tillbaka till Sverige höll de engelskakurser som en del av sitt missionsarbete och många slöt sig till kyrkan. Tillväxten blev dock inte så långvarig eftersom många medlemmar emigrerade till Utah. Rädsla för de ryska grannarna och påskyndade av missionspresidenten och möjligheten att få sina tempelförrättningar gjorde att 250 medlemmar lämnade Sverige mellan 1948 och 1950.

En sådan familj var Oskar och Albertina Andersson som blev medlemmar i kyrkan 1915. Efter andra världskriget fattade Oskar, Albertina och sju av deras barn som gift sig med medlemmar det hjärtslitande beslutet att sälja allt de ägde och "resa till Sion". Åren 1949 och 1950 lämnade 29 av släkten Andersson Sverige. Oskar och Albertina lämnade sitt hem i skärgården, tre barn och fyra barnbarn

KYRKAN I SVERIGE

Missioner: 1
Stavar: 4
Distrikt: 1
Församlingar: 24
Grenar: 16
Medlemmar: 9 463

som de aldrig mer skulle se. De kom till en öken och till en stad där människorna talade ett språk som de inte förstod. Men för dessa trofasta medlemmar var närheten till templet viktigare än något annat.

Slakten Andersson har sedan dess haft och har nu missionärer ute i alla världsdelar, bland dem en områdespresident i Afrika och en tempelpresident i Sverige.

Men andra medlemmar i kyrkan bestämde sig för att stanna i Sverige

upplevelse. Det jag kommer ihåg bäst är när vi alla viftade med våra vita näsdukar och ropade 'Hosianna!'

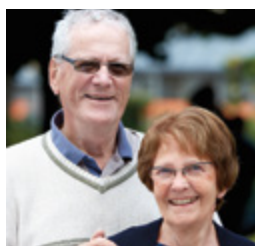
Valet av plats för templet visar Herrens hand i processen. Efter underhandlingar med flera kommuner i Stockholmstrakten fanns två lämpliga tomter kvar. Kommittén av lokala ledare i kyrkan föreslog den ena som den bästa. Kyrkans president bestämde dock att man skulle använda den andra. Detta beslut har visat sig inspirerat eftersom

1953: Det första medlemsparet, Bengt-Arne Månhammar och Kerstin Skog vigs av missionspresident Clarence F. Johnson

◀ 1955: Första gruppen svenska medlemmar reser till templet i Bern

1965: Första möteshuset som byggts av kyrkan invigs i Gubbängen, Stockholm

och de blev nya ledare. En sådan var Bo Wennerlund, en ung familjefar som döptes 1949. Han kom att få stor betydelse som ledare för kyrkan i Sverige, bland annat som missionspresident, regionrepresentant och tempelpresident.

Tempelvälsignelser i Sverige

Emigrationen avtog till stor del när ett tempel byggdes i Schweiz 1955. Under 30 år reste de svenska medlemmarna dit med tåg, med bil och även med flyg, ibland flera gånger om året.

Glädjen visste inga gränser när det uppfördes ett tempel i Stockholm som invigdes 1985. Berit Vennerholm, medlem i Västerhaninge församling, beskriver invigningen som "en mycket efterlängtat och härlig

Tabernakelkören framträder i Stockholms konserthall 1982.

den första platsen senare visade sig vara olämplig som tempelplats.

Kyrkan har kämpat för att få positiv uppmärksamhet i svenska media. En gång när den fick det var 1984, när de unga bröderna i familjen Herrey vann den största europeiska sångtävlingen, Eurovision Song Contest. Deras framträdanden i television och tidningar gav kyrkan god publicitet och många ungdomar blev medlemmar i kyrkan.

En annan medlem som på sent 1980-tal fick god press var den 35-årige amerikanska ambassadören, Gregory

olika länder. Verket påskyndas verkligen i vår tid i detta utvalda land.”

Kyrkan växer också bland medlemmarna. De skandinaviska konferenserna för unga drar många från olika grannländer och bidrar mycket till att nya familjer bildas. Allmänna barnbidrag och betald ledighet för nyblivna föräldrar gör det möjligt för par att ha ganska stora familjer.

Idag tjänar de flesta av de unga aktiva medlemmarna som missionärer över hela världen. En återvänd missionär, David Halldén, som var den förste missionären i

1975: Första staven organiseras i Stockholm av dåvarande äldste Thomas S. Monson

◀ 1985: Templet i Stockholm invigs av president Gordon B. Hinckley

1991: De första medlemmarna från Ryssland kommer till templet i Stockholm. Ryssland och de baltiska staterna ingår i tempeldistriktet.

◀ 1995: Kung Carl XVI Gustav och drottning Silvia visas runt på tempelområdet av president Thomas S. Monson

Newell. Han syntes flitigt i olika offentliga sammanhang. Han och hans hustru återvände till Sverige 2011 för att presidera över Sverigemissionen Stockholm till juli 2014.

President Newell fick uppleva hur antalet missionärer plötsligt ökade från 64 till 205. Eftersom det är svårt och dyrt att få tag i lägenheter i Sverige, beskriver han det som ”ett mirakel att missionen kunde hitta ytterligare 56 lägenheter för nyanlända missionärer”.

Verklig tillväxt

Sedan efterkrigstiden har Sverige blivit ett alltmer sekulariserat land. Det finns dock en stor grupp invandrare som söker Gud. Var sjätte svensk idag är född utomlands. En majoritet av dem som ansluter sig till kyrkan i Sverige är invandrare. President Newell beskrev några nyomvända medlemmar: ”Bröder och systrar från 28 olika länder har omvänts till kyrkan i Sverige. Min åsikt är att Herren samlar in Israel genom att skilja ut dem från deras

Jekaterinburg i Ryssland, har nu en härlig familj med sex barn. Han säger att evangeliet hjälper hans familj ”för det finns så många röster som kan leda barnen vilse. Evangeliet hjälper oss att stärka dem och ge dem självkänsla.”

Trots den sekulära omgivningen och dålig publicitet finns det många trofasta medlemmar och goda ledare i Sverige. Medlemmarna uppskattar mycket den hjälp som kyrkans lärdomar och dess verksamhet ger familjer och enskilda och önskar så gärna att många fler tar emot det glada budskapet om Jesus Kristus och hans försoning. ■
Författaren bor i Sverige.

SLUTNOTER

1. Se Box Elder Lore of the Nineteenth Century (1951), s. 58.
2. Se Andrew Jenson, *History of the Scandinavian Mission* (1979), s. 81.
3. Se Inger Höglund och Caj-Aage Johansson, *Steg i tro* (2000), s. 122.
4. Se Jenson, *History of the Scandinavian Mission*, s. 53.
5. Se Myrtle McDonald, *No Regrets: The Life of Carl A. Carlquist* (1985), s. 19–21.
6. Se McDonald, *No Regrets*, s. 219.
7. Se Jenson, *History of the Scandinavian Mission*, s. 331.
8. I McDonald, *No Regrets*, s. 239.
9. Se McDonald, *No Regrets*, s. 219.

**Äldste
Marlin K. Jensen**

verkade som medlem
i de sjuttios kvorum
mellan 1989 och
2012

LÄRDOMAR FRÅN DEN heliga lunden

Ar 1993 – fyra år efter min kallelse till de sjuttios kvorum – ombads min familj och jag att tjäna i New Yorkmissionen Rochester i två år. I den missionen ingår kommunen Palmyra (där Joseph Smith och hans familj bodde under en stor del av 1820-talet) och Fayette (där kyrkan organiserades i april 1830).

Det är ett pittoreskt landskap som domineras av böljande trädklädda kullar, klara sjöar och vattendrag och varma, färgstarka människor. Det är också en plats som helgats av det som hände där.

I en lund av mäktiga bokträd, ekar, lönnar och andra trädslag omkring en halv kilometer väster om Joseph och Lucy Mack Smiths familjs hem nära Palmyra, såg den fjortonårige Joseph Smith Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus i en syn. Den här gudomliga uppenbarelsen, som kom som svar på Josephs bön att få veta sanningen om religion, inledde evangeliets återställelse i denna slutliga tidsutdelning. Det gjorde också lunden till en vördad plats i vår kyrkas historia – en plats som vi hedrar med namnet ”den heliga lunden”.

Min familj och jag kom att älska den lunden och känna dess helighet. Vi åkte ofta dit. Varje månad när nya missionärer anlände och de som avslutade sin mission gav sig av, tog vi dem dit.

Då jag vördnadsfullt vandrat genom den heliga lunden eller suttit i tankar på de bänkar som ställts där, har jag ofta reflekterat över de många symboler ur skrifterna som har att göra med träd, grenar, rötter, frön, frukter och skogar. En noggrann observatör kan lära sig många viktiga saker av ekosystemet som finns där. Jag vill i korthet ta upp fyra sådana lärdomar.¹

*Jag uppmanar
er att alltid i ert
sinne och ert
hjärta stå i den
heliga lunden
och leva trogna
de sanningar
som Gud
började uppen-
bara där.*

1. Träd växer alltid mot ljuset.

I den heliga lunden har träden som växer i kanten av den ursprungliga skogen samt de som kantar många av de inre stigarna ofta växt utåt för att undkomma det skuggande lövverket över dem, och sedan uppåt för att få så mycket solljus som möjligt. Deras krokiga stammar och grenar kontrasterar starkt mot grannträden, som växer nästan fullständigt raka. Träd, liksom nästan alla levande organismer, behöver ljus för att överleva och frodas. De gör allt de kan för att suga upp så mycket solljus som möjligt och befrämja fotosyntesen – den process som omvandlar ljusets energi till kemisk energi.

Ljus är en ännu viktigare katalysator i den andliga sfären än i naturen. Det beror på att ljuset är väsentligt för vår andliga tillväxt och förverkligandet av vår fulla potential som Guds söner och döttrar.

Mörker är motsatsen till ljus och representerar de krafter i världen som söker skilja oss från Gud för att ointetgöra hans gudomliga plan för vårt liv. Det är vanligtvis efter mörkrets inbrott eller på mörka platser som ondskans krafter utövar det största inflytandet. Brott mot kyskhetslagen, stölder, brott mot Visdomsordet och andra handlingar som förbjuds av vår himmelske Fader sker vanligtvis under mörkrets täckmantel. Också när vi väljer att handla fel mitt på ljusa dagen kan vi inte annat än få känslor av mörker.

Lyckligtvis ger Anden ”ljus åt varje människa som kommer till världen, och Anden upplyser varje människa i hela världen som hör sammar Andens röst.

Och alla som hör sammar Andens röst kommer till Gud, ja, Fadern” (L&F 84:46–47).

Det här skriftstället beskriver vackert Guds barns strävan uppåt, den naturliga gudagivna instinkten vi alla har – om vi inte kväver den – att röra oss mot ljuset och därmed mot Gud och hans Son och bli mer lika dem. Kristus sade om sig själv: ”Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus” (Joh. 8:12).

Jag uppmanar er att undvika syndens mörker i alla dess onda former och fylla ert liv med Ande, sanning och vår Frälsares Jesu Kristi ljus. Ni kan göra det genom att söka efter ädla vänner, inspirerande musik och konst, kunskap ur de bästa böckerna (särskilt skrifterna) stunder av uppriktig bön, stilla stunder i naturen, sunda aktiviteter och samtal samt ett liv med Kristus och hans lära om kärlek och tjänande i centrum.

2. Träd behöver motstånd för att fylla ändamålet med sin skapelse.

Olika skolor i fråga om skogsvård har använts genom åren i vården av den heliga lunden. Vid ett tillfälle valdes en liten del ut och man tillämpade *selektiv gallring*. Skogsvaktare identifierade det de ansåg vara de största och mest lovande träden i det valda området och skar ner de mindre lovande träden och den hindrande undervegetationen. Tanken var att man genom att ta bort mycket av den vegetation som konkurrerade om vatten, solljus och näringsämnen skulle *befria* de utvalda träden och låta dem växa och utvecklas bättre.

Efter några år visade det sig tydligt att motsatsen inträffade. När de befriats från konkurrens blev de utvalda träden alltför nöjda. I stället för att sträcka sig mot ljuset saktade de ner sin

Vissa träd i den heliga lunden visar att motgångar kan verka till vår förmån och att det i svåra stunder ofta finns mycket att vinna.

växt uppåt, utvecklade många låga grenar som så småningom blev värdelösa när lövverket tätnade och blev tjockare. Inga av träden i det utvalda markavsnittet kunde tävla i storlek och livskraft med de träd som tvangs övervinna motstånd för att överleva och frodas.

En viktig lärdom i Mormons bok är att det måste finnas "en motsats till allting" (2 Nephi 2:11). En värld med motsatser skapar val mellan gott och ont, så att handlingsfriheten kan fungera. Lika viktig är emellertid principen att motsatser måste finnas för att andlig tillväxt ska ske. Att förstå den här principen redan i er ålder är en nyckel till att acceptera och vara nöjd med livet. Det är också viktigt för att uppleva den personliga tillväxt och utveckling vi behöver.

Förr eller senare får vi alla möta motstånd och motgångar. En del av detta kommer helt enkelt på grund av att vi befinner oss här i jordelivet, i en fallen värld. Det kan komma i form av naturkrafter, sjukdom, frestelser, ensamhet eller fysisk eller psykisk ohälsa. Ibland kommer motgångarna och svårigheterna på grund av egna felaktiga val. Vi borde vara så tacksamma mot vår Frälsare vars försoning gör det möjligt för allt som gått sönder att bli lagat.

Jag finner stor tröst i Herrens ord till Joseph Smith i Libertyfängelset vid ett tillfälle när Josefs bördor var nästan outhärdliga: "Vet, min son, att allt detta skall giva dig erfarenhet och tjäna dig till godo" (L&F 122:7).

Vissa träd i den heliga lunden visar att motgångar kan verka till vår förmån och att det i svåra stunder ofta finns mycket att vinna. De här träden har tvingats återhämta sig från olika former av motstånd och motgångar

– ett blixtnedslag, en kraftig vindby en tung ansamling av snö eller is, misshandel från vårdslösa människor och ibland angrepp från ett granntäd. Från de här svåra omständigheterna har kommit några av de starkaste och mest intressanta träden i lunden.

3. Träd växer bättre i skogen än stående ensamma.

Det är mycket sällsynt i naturen med ett träd som står för sig själv. De växer oftast i dungar, och med tiden kan dungar bli skogar. Men den heliga lunden är mycket mer än en samling träd. Den är ett komplicerat ekosystem som innefattar många arter av växter och djur.

Det finns ett urskiljbart samband mellan alla olika arter av vilda blommor, buskar, häckar, träd, svampar, mossor, fåglar, gnagare, hjorddjur och andra skapelser. De här arterna samverkar och behöver varandra för att få föda, skydd och en synergistisk och social miljö där de kan uppleva en livscykel.

Guds plan för våra liv beaktar liknande samband. Vi ska utarbeta vår frälsning tillsammans, inte var för sig. Kyrkan bygger möteshus, inte eremitthåll.

Från återställsens början har vi fått befallningen att samlas i samhällen där vi kan lära oss leva i harmoni och gemensamt stödja varandra genom att hedra våra dopförbund

(se Mosiah 18:8–10). Som Guds barn kan vi inte frodas i ensamhet mer än ett ensamt träd kan det. Sunda träd behöver ett ekosystem. Sunda människor behöver varandra.

Som väl är finns det i alla en längtan efter umgänge, samvaro och lojala vänner. Som medlemmar i Guds eviga familj längtar vi alla efter den tillfredsställelse och trygghet som nära och varaktiga relationer kan ge. Även om sociala nätverks-webbplatser otvivelaktigt ger en form av samvaro, finns det ingen ersättning för sådan ärlig, öppen kommunikation öga mot öga som behövs för att verkliga och varaktiga relationer ska kunna skapas.

Det tidigaste och bästa laboratoriet för att lära sig umgås är förvisso hemmet. I hemmet lär vi oss om tjänande, osjälviskhet, förlåtelse och tålmod, som är viktiga för varaktiga relationer med andra.

Lyckligtvis ger kyrkans inspirerade organisation också miljöer som gör att vi kan utvecklas socialt. I kyrkans kallelser, möten klasser, kvorum, råd, aktiviteter och en mängd andra tillfällen att umgås, utvecklar vi egenskaper och social förmåga som bidrar till att förbereda oss för den sociala ordning som kommer att finnas i himlen.

När profeten Joseph Smith talade om den här högre ordningen, sade han: "Och samma sällskaplighet som finns bland oss här kommer att finnas bland oss där, men den kommer att vara förenad med evig härlighet, vilken härlighet vi inte nu åtnjuter" (L&F 130:2).

4. Träd får styrka genom näring som skapats av föregående generationer av träd.

Det fanns en period i vården av den heliga lunden när de som bestämde beslutade att

lunden skulle ha ett välskött utseende. Tjänandeprojekt organiserades då för att rensa lunden på nerfallna träd, grenar, undervegetation, stubbar och löv. Med den policyn dröjde det inte länge förrän lundens livskraft började minska. Tillväxten avtog, färre nya träd spirade, vissa arter av vilda blommor och växter började försvinna och antalet fåglar och andra djur minskade.

Senare, efter rekommendation om att lunden skulle tillåtas växa så naturligt som möjligt, lämnades nerfallna träd och grenar att förmultna och berika jorden. Löv lämnades kvar där de fallit. Besökare ombads att hålla sig på markerade stigar så att lunden skulle störas mindre och jorden i lunden bli mindre nedtrampad. Inom bara några år skedde en enastående förnyelse och föryngring i lunden. I dag frodas den i ett nästan ursprungligt tillstånd med yppig grönska och ett överflöd av djur.

Den lärdom vi får av denna erfarenhet ligger mig varmt om hjärtat. I sju år hade jag förmånen att verka som kyrkans historiker och skrivare. Varför har historieskrivning och insamling, bevarande och tillgänglighet av historia sådan betydelse i Jesu Kristi Kyrka? Varför är det viktigt för oss att vara medvetna om och hämta styrka från tidigare generationer? (Se L&F 21:1; 69:3, 8.)

En noggrann observatör kan lära sig många viktiga saker av ekosystemet som finns där.

Jag menar att det är omöjligt att leva helt i det nuvarande – än mindre planera för vår framtida bestämelse – utan det förflutna som grund. Om vi förstår relationen mellan det förflutna, det nuvarande och framtiden så hjälper det oss att bättre förstå Herrens definition av sanningen som han uppenbarade för Joseph Smith: "Sanningen är kunskapen om tingen som de är och som de

var och som de kommer att vara" (L&F 93:24).

Kunskapen vi har om vårt förflutna tack vare de uppteckningar som förts och om vår framtid tack vare skrifterna och levande profeters undervisning ger oss ett sammanhang som hjälper oss använda vår handlingsfrihet förståndigt.

Det är viktigt att vi bekantar oss med kyrkans historia, särskilt berättelserna om dess grundande. De här berättelserna – Joseph Smiths första syn, Mormons boks framkomst, änglabesök av Johannes Döparen, Petrus Jakob, Johannes, Elia, Elias och andra – innehåller de fundamentala sanningar på vilka återställelsen är grundad.

I vår teknologiska tidsålder när informationen flödar över – en del av den kritisk mot händelser

och människor i kyrkans historia – finns det tyvärr vissa sista dagars heliga vars tro skakas om och de börjar ifrågasätta mycket som de länge trott på. Till dessa som ifrågasätter hyser jag kärlek, förståelse och förvissningen att om de håller sig till evangeliets principer och under bön studerar kyrkans historia – tillräckligt mycket för att få en heltäckande snarare än fragmentarisk eller ofullständig kunskap – så ska den Helige Anden bekräfta deras tro på de viktiga händelserna i kyrkans historia genom att ingjuta frid i deras sinnen. På det sättet blir de mer befästa i sina övertygelser om den återställda kyrkans historia.

Sammanfattning

När vi var på mission nära Palmyra, besökte jag ibland den heliga lunden ensam och stod i vördnad nära det "vittnesträd" som var min favorit – ett av de tre levande träd som växte i lunden när den första synen ägde rum. Jag brukade tänka mig att om träd kunde tala, skulle det berätta för mig att det bevittnade den vårdagen 1820. Men trädet behövde egentligen inte berätta det för mig – jag visste redan.

Genom andliga upplevelser och känslor som tog sin början i min ungdom och fram till denna dag, har jag fått veta att Gud vår Fader lever. Jag vet också att hans Son Jesus Kristus är hela mänsklighetens Frälsare och Återlösare. Jag vet att dessa två förhärskade varelser visade sig för Joseph Smith.

De här härliga sanningarna hade sin början i den heliga lunden. Jag uppmanar er att alltid i ert sinne och ert hjärta stå på den heliga platsen och vara trogna de sanningar som Gud började uppenbara där. ■

Från KUV:s brasafton "Stå i den heliga lunden", som hölls i Kalifornien den 6 maj 2012. För hela talet, gå till cesdevotionals.lds.org.

SLUTNOT

1. Jag står i tacksamhetsskuld till Robert Parrott, en skogsvaktare och naturkännare som kyrkan anställt och som bor i Palmyra, för att han har riktat min uppmärksamhet till några av de insikter om den heliga lunden som jag berättat om.

DE FÖRLORADE 500 ÅREN: FRÅN MALAKI TILL JOHANNES DÖPAREN

De fem hundra åren mellan det Gamla och Nya testamentet kan lära oss om förhållandena i det forntida Palestina före Jesu Kristi ankomst och hjälpa oss förnya vår beslutsamhet att följa Frälsaren.

S. Kent Brown

Professor emeritus i forntida skrifter

och Richard Neitzel Holzapfel

Lärare i kyrkans historia och lära vid Brigham Young-universitetet

När profeten Malaki steg ner från den jordiska scenen omkring 450 f. Kr. hördes ingen sann profetisk röst igen på nästan 500 år. Vi kallar den här perioden för den mellantestamentliga tiden – ett mellanrum mellan tidsutdelningarna i Gamla

och Nya testamentet. Utan en profet började folket i landet att dela upp sig i läger och grupper, och var och en hävdade att de hade rätten att tolka skrifterna och leda folket.

Den sanna kunskapen om Jehova förminskades bland de här grupperna. En lång natt av förvirring följde. Den avslutades när Gud sände en ny profet, Johannes Döparen, till att inleda en ny tidsutdelning. Men trots att Johannes Döparen och Frälsaren undervisade folket var det många som inte kunde överge

traditionerna och trosuppfattningarna som hade utvecklats och intensifierats under den mellantestamentliga tiden. När vi förstår vad som hände under de här fem hundra åren och förvirringen som rådde, kan vi förstå mer om Frälsarens verksamhet och förnya vår beslutsamhet att följa honom.

Exil och fångenskap: Olydnadens pris

Profeter som Jesaja och Jeremia sade till Jerusalems invånare att om de fortsatte att bryta mot förbunden de ingått med Herren så skulle staden och deras tempel förstöras. Den profetian visade sig gå i uppfyllelse när Babylon invaderade Juda omkring 600 f. Kr. och förstörde dess byar, samhällen, städer och religiösa liv.

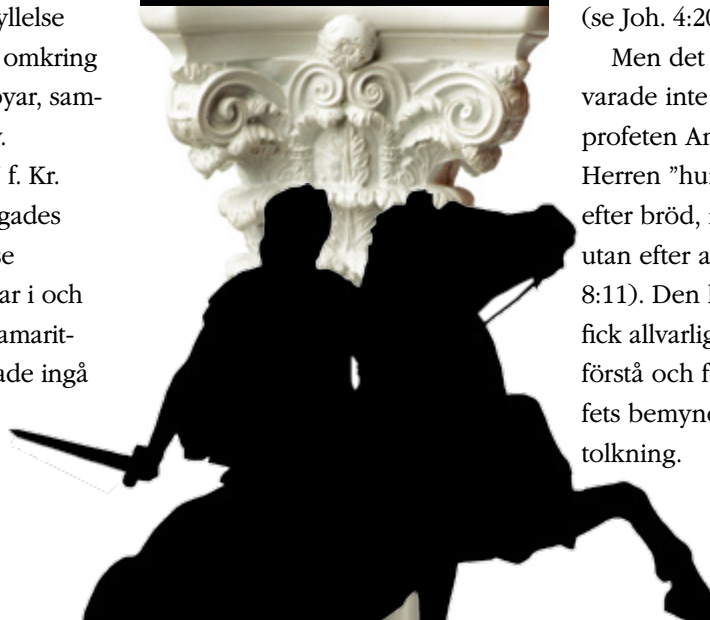
Jerusalem föll slutligen 587 f. Kr. och de förvisade judarna tvingades ut ur sitt förstörda hemland (se Ps. 137:1). Några stannade kvar i och runt Jerusalem, bland annat samariterna som så småningom började ingå äktenskap med icke-judar (se Jer. 40:7, 11–12). Senare

PROFETERNA JESAJA OCH JEREMIA VARNAD E FOLKET I JUDA FÖR ATT DE SKULLE REGERAS AV FRÄMMANDE NATIONER. DERAS PROFETIOR VISADE SIG VARA SANNA NÄR REGIONEN ERÖVRADES AV EN RAD KUNGAR FRÅN OLIKA NATIONER: KUNG NEBUKADNESSAR AV BABYLON, KORES DEN STORE AV PERSIEN, KUNG DAREJAVES AV PERSIEN OCH ALEXANDER DEN STORE AV GREKLAND. NÄR ALEXANDER DOG VAR HANS TERRITORIUM UPPDELAT MELLAN HANS GENERALER; PTOLEMAIOS I TOG KONTROLL ÖVER PALESTINA.

började de landsförvisade återvända till Palestina och bygga upp sina hem och sitt religiösa liv igen (se Esra 3). Templet i Jerusalem, som slutligen byggdes upp på nytt 515 f. Kr., blev återigen centrum för judisk dyrkan.

Eftersom judarna avvisade samaritanas erbjudande att hjälpa till att bygga upp templet, byggde samariterna ett annat tempel i slutet av 500-talet på berget Gerissim, drygt sex mil norr om Jerusalem. Dyrkan av och tron på Jehova fragmenterades mellan det nya templet på berget Gerissim och templet i Jerusalem eftersom de tävlade om att göra anspråk på prästadömetts myndighet (se Joh. 4:20).

Men det nyfunna religiösa nitet varade inte länge. Efter Malaki, som profeten Amos hade förutsagt, sände Herren "hunger i landet, inte en hunger efter bröd, inte en törst efter vatten, utan efter att höra Herrens ord" (Amos 8:11). Den här plötsliga förändringen fick allvarliga följder när folket försökte förstå och följa lagen utan en profets bemyndigade undervisning och tolkning.

SELEUKIDERNA 198 F. KR.

UPPROR 164 F. KR.

OBEROENDE JUDISK NATION 63 F. KR.

Ett tillstånd av avfall

En följd av det här avfallet var att folket delade upp sig i grupper med varierande politiska, religiösa och sociala inriktningar. De skilde sig också åt i fråga om trosuppfattningar och traditioner angående Messias. De religiösa grupperna försökte följa Moselagen så som de förstod den, men varje grupp tolkade skrifterna med så skiftande perspektiv att det judiska samhället blev alltmer söndrat. Resultatet blev att den sanna kunskapen om vem Frälsaren var urvattnades.

När profeternas röster hade tystnat blev prästerna och deras medtjänare i templet, leviterna, de viktigaste ämbetsmännen bland judarna, och de gjorde anspråk på rätten att tolka skrifterna. Men högprästens ämbete korrumperades eftersom det köptes och såldes under den här tiden.

Många judar ansåg att prästerna och leviterna inte fullföljde sitt ansvar att undervisa om lagen på rätt sätt (se 5 Mos. 33:10) så en ny grupp bildades som ville undervisa om lagen. Kända som de skriftlärdade gick de i Esras fotspår som hade fått sitt folk att känna sig angelägna om att lära sig och följa lagen (se Esra 7:25; Neh. 8:1–8).

PALESTINA FÖLL UNDER DE SELEUKIDISKA KEJSARNAS STYRE, VARAV EN VAR ANTIOCHOS IV EPIFANES. ANTIOCHOS TVÅNGSHELLENISERADE DET JUDISKA SAMHÄLLET. HAN AVRÄTTADE IBLAND ETT STORT ANTAL JUDAR, FÖRBJÖD JUDISKA RELIGIÖSA RITER OCH VANHELGADE TEMPLET. JUDAS MACKABAIOS, LEDARE FÖR DE ANTIGREKISKA JUDARNA, LEDDE ETT UPPROR OCH ÅTERINVIGDE TEMPLET. FOLKET FIRADE DEN FÖRSTA CHANUKKAN

Alexander den store erövrade regionen 332 f. Kr. När han dog delades hans rike upp mellan hans generaler. Med tiden kom Palestina under inflytande av de grekisktalande seleukidiska kejsarna. År 167 f. Kr. ogiltigförklarade de seleukidiska härskarna den judiska tron. De förbjöd omskärelse och vanhelgade templen genom att offra svin på altaret. Många judar kämpade emot, ledda av en släkt kända som mackabéer eller hasmonéer. Revolten – mackabéiska upproret – gav så småningom frihet åt judarna och skapade en judisk nation för första gången sedan Jerusalems fall. Samtidigt bildades en annan religiös grupp som kallades asidéer, ”de gudfruktiga”. De visade sin hängivenhet mot Gud genom att försöka följa varje del av Moselagen så som de förstod den.

Andra religiösa grupper framkom under den mellantestamentliga tiden, och alla gjorde anspråk på rätten att tolka skrifterna. Fariséerna var en oberoende religiös grupp som bildades en kort tid efter det mackabeiska upproret. De blev mycket inflytelserika i det judiska samhället genom att introducera en inskränkt fokusering på matlagar och ceremoniell renhet,

ROMARNA 63 F. KR.

aspekter som främst hade sina rötter i muntliga traditioner i stället för skrift-erna. I sina hem försökte de bete sig som om de bodde i templet.

Sadducéerna å andra sidan, vars ursprung har förblivit okänt, avvisade alla yrkanden på muntlig tradition och höll sig strikt till Moses fem böcker. De vände ryggen åt andra profeters skrifter. Den här gruppen bestod till stor del av Jerusalems sociala elit. När Jesus föddes hade de utökat sin makt genom att utöva kontroll över templet i Jerusalem.

Var och en av de här religiösa grupperna uppehöll traditioner och lärdomar som de ansåg vara viktiga för hängivna liv. Men eftersom de saknade vägledning från en sann profet lämnades de att göra egna tolkningar.

I väntan på en ny tidsutdelning

Oavsett religiös övertygelse såg rättfärdiga män och kvinnor ändå fram emot Messias ankomst under den mellantestamentliga tiden. Poeter sjöng psalmer och vanliga människor bad, pratade och drömde om hans ankomst – en kung av Davids härkomst vars bestämmelse det vara att rädda sitt folk.

En grupp som väntade på Messias

EFTER EN KORT PERIOD AV OBE-ROENDE FÖLL JERUSALEM UNDER ROMERSKT STYRE NÄR POMPEJUS DEN STORE INVADERADE STADEN. ROMARNA INSTALLERADE HERODES DEN STORE, EN AVKOMLING TILL ESAU, SOM LYDKONUNG ÖVER JUDÉEN. HAN ÅTERUPPBYGDE JERUSALEM OCH UTÖKADE TEMPELOMRÅDET. KEJSAR AUGUSTUS AVSLUTADE DET REPUBLIKANSKA STYRET I ROM OCH BLEV DEN ANDRE ROMERSKA KEJSAREN EFTER JULIUS CAESAR.

var esséerna, som bildades under det mackabeiska upproret. Esséerna ansåg att tempelprästerna i Jerusalem var korrumperade och att templet var i behov av en omfattande förändring. Enligt deras synsätt var Messias ankomst nära förestående. De menade att han skulle förena sig med dem och kasta bort Roms förtryckande ok, vars härskare hade erövrat Palestina omkring 60 år före Jesu födelse.

Liksom reformationen som föregick återställelsen inträffade händelser under den mellantestamentliga tiden som förberedde världen för Jesu Kristi ankomst. Under den här tiden producerades en anmärkningsvärd mängd religiös litteratur, bland annat översättningen av den hebreiska bibeln till grekiska, och början på skapandet av dödahavsrollarna och apokryferna. Under den här tiden utvecklades och förfinades tankarna om änglar, uppståndelse och begreppen himmel och helvete.

Men utan en profet till vägledning debatterade judarna skrifternas betydelse och vem Messias skulle vara. De flesta väntade på en Messias från kung Davids släktlinje, andra förspåkte en Messias som var son till Aron – en prästerlig Messias. Åter

UNDER KEJSAR AUGUSTUS OCH HERODES DE STORES STYRE FÖDDES FRÄLSAREN JESUS KRISTUS I BETLEHEM. HAN FÖDDES SOM KONUNGARNAS KONUNG OCH HERRARNAS HERRE (SE JES. 44:6).

andra förväntade sig inte att Messias skulle komma.

Så många förväntningar hade byggts upp bland de olika grupperna under den mellantestamentliga tiden att de inte visste hur de skulle kunna känna igen den sanna Messias när han kom till dem. Ingen av grupperna – de skriftlärda, fariséerna, esséerna eller sadducéerna – accepterade Johannes Döparen som profet eller Jesus som Messias. Några av medlemmarna i de här grupperna blev Johannes och Jesus främsta motståndare under deras verksamhet (se Matt. 21:23–46).

Debatterna och argumenten bland de olika grupperna om Messias fortsatte. Den första profeten under den nya tidsutdelningen, Johannes Döparen, förkunnade den sanne Messias ankomst och klargjorde vilket slags frälsning han skulle ge. Johannes Döparen sade med hänvisning till Jesus: ”Se Guds lamm, som tar bort världens synd” (Joh. 1:29). Många judar accepterade Johannes när han förberedde folket för Kristi ankomst.

När Jesus påbörjade sin verksamhet, sade han till folket: ”Ty han undervisade dem med auktoritet och inte som deras skriftlärda” (Matt. 7:29). Han hade många samtal med

de religiösa ledarna där han klargjorde lärdomarna angående äktenskap, uppståndelse, gudomen och sin roll som Frälsare. Eftersom många av de religiösa ledarna förkastade Jesus (se Matt. 26:4), sade han till dem: ”Ni känner varken mig eller min Fader. Om ni kände mig, skulle ni också känna min Fader.” Han tillade: ”Vore Gud er Fader, skulle ni älska mig” (Joh. 8:19, 42).

Eftersom de förväntade sig en Messias som var så olik Jesus, förkastade de honom. Lyckligtvis lever vi i en tid när evangeliets sanningar är byggda på profeternas och apostlarnas grundläggande lärdomar (se Ef. 2:20). Vi behöver inte välja bland de andliga sidvindar som uppstår utan vägledning från profeter och apostlar. När vi följer våra nutida profeter och apostlar lär vi oss Frälsaren Jesu Kristi sanna lära som den uppenbarades för profeten Joseph Smith:

”Ty vi såg honom, ja, på Guds högra sida, och vi hörde rösten vittna om att han är Faderns Enfödde –

om att medelst honom och genom honom och av honom skapas och skapades världarna, och deras invånare är födda som söner och döttrar åt Gud” (L&F 76:23–24). ■

DÖDAHAVSRULLARNA

FÖNSTER MOT DEN NUTIDA BIBELN

Donald W. Parry

Professor i hebreiska bibeln vid Brigham Young-universitetet

I början av 1947 sökte tre herdar som tillhörde beduin stammen Ta'amireh efter ett djur som gått vilse. En av dem kastade in en sten i en grotta och hörde en lerkruka gå sönder. När de kom in i grottan såg de att det fanns flera stora lerkrukor där, och några innehöll skriftrullar.* Under åren som följde hittade beduiner och arkeologer flera hundra skriftrullar i elva grottor på nordvästra stranden av Döda havet.

Många vetenskapsmän menar att dödahavsrullarna är 21:a århundradets största arkeologiska fynd. Skriftrullarna utgör ett forntida bibliotek av över 900 texter, de flesta skrivna på Gamla testamentets ursprungliga hebreiska. Omkring 225 av rullarna innehåller det äldsta exemplaret av Gamla testamentet (utom Esters bok), 1000 år äldre än de exemplar som användes under medeltiden. De flesta av rullarna är från mellan 150 f. Kr. och 68 e. Kr., men några texter skrevs redan på 200-talet.

Förutom de traditionella bibliska texterna innehåller dödahavsrullarna också tempelrullen (som beskriver ett tempel som ska byggas i Jerusalem och det idealiska förbundssamhället), krigsrullen (som beskriver den slutliga striden) och texter som går parallellt med Bibeln (som

Enoks, Noas och Melkisedeks böcker, och Jakobs, Judas och Levis testamente). Det står inte mycket om Enok i Bibeln, men i skriftrullarna är Enok en framträdande person – en mäktig profet med speciella gåvor.

De flesta av rullarna finns det bara fragment av på grund av elementens påverkan, men vetenskapsmän har kunnat hämta en mängd information om sättet de skrevs på. Skrivarnas varsamma och noggranna arbete vilar på en hög nivå av professionalism och kompetens när de kopierade och överförde heliga texter från en generation till nästa. De av oss som älskar och uppskattar de heliga skrifterna är ett stort tack skyldiga de här skrivarna för deras omsorgsfulla arbete.

När vi tänker på den forntida metoden att överföra text för hand så inser vi att Bibeln genomgick en förunderlig process in i det här århundradet. Dödahavsrullarna står som vittne om att Gamla testamentet har förts vidare genom århundradena med en respektabel nivå av exakthet. För detta måste vi vara tacksamma mot profeter, skrivare, kopierare och alla som var ansvariga för att Bibeln fördes vidare från generation till generation. ■

** Redogörelserna för hur rullarna upptäcktes varierar eftersom herdarna fick lita till sitt minne när de återgav berättelsen årtal senare.*

**Biskop
Gary E.
Stevenson**

Presiderande
biskop

*Utan Fräls-
arens föd-
else och
försoning
skulle vi inte
ha någon
förespråk-
are, ingen
som för vår
talan inför
Fadern,
ingen Med-
lare som gör
det möjligt
för oss att
återvända
till vår kär-
leksfulle
himmelske
Faders när-
het och leva
tillsammans
som eviga
familjer.*

DEN verkliga JULEN

När min far var liten bodde han i ett litet samhälle i centrala Utah nära Utah Lake. Innan pionjärerna kom jagade och fiskade Amerikas urinvånare i området. Vissa platser runt sjön blev populära bland dem som letade pilspetsar.

Som far-och-son-aktivitet när min far var fem år, åkte hans församling till Utah Lake för att leta pilspetsar. När gruppen hade letat hela dagen frågade farfar min far om han hade hittat några pilspetsar.

”Nej, jag hittade inga”, svarade far. Sedan stack han ner handen i fickan och sade: ”Men jag hittade den här fina stenen som ser ut som en julgran.”

Far hade hittat en pilspets i alla fall, men han visste det inte. Han höll något verkligt i sin hand men kände inte igen det.

Hur vi känner igen Återlösaren

För många människor i dag har synen på det som är verkligt och viktigast — Jesus Kristus, världens Frälsare — blivit otydlig på grund av sådant som inte är verkligt.

Jag såg nyligen ett teveprogram om Jesus Kristus där man ifrågasatte om han verkligen föddes av jungfrun Maria. Till och med framstående professorer från högaktade institutioner spekulerade över om så kunde vara fallet.

President Ezra Taft Benson (1899–1994) sade följande om sådana tvivlare: ”De så kallade lärda försöker övertyga oss om att Kristi gudomliga födelse som den förkunnas i Nya testamentet inte alls var gudomlig och att Maria inte var oskuld när hon blev gravid med Jesus. De vill få oss att tro att Josef, Jesu fosterfar, var hans fysiska far, och att Jesus därför var mänsklig i alla bemärkelser. De verkar vara generösa i sina lovord om honom när de säger att han var en framstående moralisk filosof, kanske den mest framstående till och med. Men huvudsaken för dem är att tillbakavisa att Jesus var Guds Son, för på den läran vilar kristendomens alla andra anspråk.”¹

Jag har åkt skidor på konstsnö, och jag har dekorerat konstgjorda julgranar med konstgjorda istappar. Ibland kan det vara svårt att förstå vad som är verkligt, särskilt

i en tid av virtuell verklighet. Hur vet vi då vad som är verkligt? Hur får vi ett vittnesbörd om att Jesus Kristus är verklig?

Vi får ett vittnesbörd om vad som är verkligt när vi läser Guds ord i skrifterna — både forntida och nutida. Vi lär oss att Frälsaren är verklig när vi lyssnar på och läser levande profeters och apostlars vittnesbörd. Vi finner sanning när vi ber ”med ett uppriktigt hjärta, med ärligt uppsåt och med tro på Kristus” (Moroni 10:4). Vi upptäcker den rätta vägen när vi tror på Kristus och inte förnekar honom och när vi böjer oss inför honom och tillber honom av all vår förmåga, allt vårt förstånd och all vår styrka samt av hela vår själ. (Se 2 Nephi 25:29.)

Profetior om Kristi födelse

Skrifterna överflödar av profetior om Kristi födelse — den första julen. Vi kanske glömmer när vi läser de här skriftställena att de verkligen var *profetior*. De ger detaljerad information om vad som skulle hända men som ännu inte hade hänt.

Åttahundra år före Kristi födelse, sade Jesaja: ”Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste” (Jes. 9:6).

Sexhundra år före Frälsarens födelse beskrev Nephi en syn han hade haft om modern till Guds Son:

”Jag såg och fick se ... staden Nasaret, och i staden Nasaret såg jag en jungfru, och hon var enastående vacker och vit. ...

Och [ängeln] sade till mig: Se, jungfrun som du ser är Guds Sons mor. ...

Och jag såg och fick åter se jungfrun, och hon bar ett barn i sina armar.

Och ängeln sade till mig: Se Guds Lamm” (1 Nephi 11:13, 18, 20–21).

Etthundratjugofyra år före Frälsarens födelse sade kung Benjamin:

”Ty se, tiden kommer och är inte långt borta, då Herren den Allsmäktige som regerar, som var och är från all evighet till all evighet, med makt skall komma ned från himlen bland människobarnen och skall bo i ett tabernakel av lera och skall gå ut bland människorna och utföra mäktiga underverk. ...

Och han skall heta Jesus Kristus, Guds Son, himlens och jordens Fader, alltings Skapare från begynnelsen. Och hans mor skall heta Maria” (Mosiah 3:58).

Åttiotre år före Kristi födelse sade Alma: ”Och se, [Guds Son] skall födas av Maria i trakten av Jerusalem, som är våra fäders land. Och hon skall vara en jungfru, ett dyrbart och utvalt redskap” (Alma 7:10).

Och bara sex år före den första julen, förkunnade lamaniten Samuel:

”Och se, detta ger jag er till tecken på tiden för hans ankomst. Ty se, stora ljus skall visa sig på himlen, så att det

FINN FRÄLSAREN

”Ibland har vi de mest dyrbara och heliga ting framför oss, som kan ses klart och tydligt, men ändå ser

eller vill vi inte se dem.

Jag lovar att om vi förenklar vårt liv lite och uppriktigt och ödmjukt söker efter den äkta och vänlige Kristus med vårt hjärta, ska vi se honom och finna honom — i jul och året om.”

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, ”How to See the Christ in Christmas”, *New Era*, dec. 2013, s. 48.

natten innan han kommer inte skall bli mörkt. ...

Och se, en ny stjärna skall gå upp, en sådan som ni aldrig förr har sett, och även detta skall vara ett tecken för er” (Helaman 14:3, 5).

Det judiska folket väntade ivrigt på den här stora händelsen. De visste att Messias skulle komma, och de förväntade sig att han skulle komma i härlighet med timlig befrielse för att upprätta ett jordiskt rike och regera som deras kung.

Vem fick först veta att Messias var född? Borde det inte vara Sanhedrin eller andra med mäktig och inflytserik ställning?

I Bibeln står det att det var för enkla herdar som sov på marken som ängeln förkunnade "en stor glädje" (Luk. 2:10) och det var visa män från fjärran länder som såg "hans stjärna gå upp och [kom] för att tillbe honom" (Matt. 2:2). De mäktiga och inflytserika, vars syn var oklar på grund av världens filosofier, var inte hos Frälsaren när han föddes, eller under hans verksamhet. De hade framför sig det som var verkligt men visste inte vad det var eller uppskattade det inte.

Bli mer kristuslik

President Benson sade att något av det bästa med julen är att den ökar vår lyhördhet för sådant som hör Gud till:

"Den får oss att begrunda vår relation till vår Fader och nivån på vår hängivenhet mot Gud.

Den manar oss att vara mer toleranta och givmilda, mer medvetna om andra, mer generösa och genuina, mer fyllda av hopp och kärlek — alla kristuslika egenskaper. Det är inte att undra på att julandan berör människor över hela världen. ... Under en tid, åtminstone, visar vi ökad uppmärksamhet och hängivenhet mot vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus."²

Den här julen, när julens anda genomborrar våra hjärtan, låt oss då göra något som ger uttryck för våra känslor på ett synbart sätt och visar att vi förstår att barnet som föddes i Betlehem är den verkliga Återlösaren. President Howard W. Hunter (1907–1995) gav några praktiska råd om hur vi kan göra det:

"Klara upp gamla gräl den här julen. Sök upp en bortglömd vän.

Slå misstankar ur hågen och ersätt dem med tillit. Skriv ett brev. Ge ett mjukt svar. Uppmuntra ungdomarna. Visa lojalitet i ord och handling. Håll ett löfte. Glöm gammalt groll. Förlåt en fiende. Be om ursäkt. Försök förstå. Fundera över vilka krav du ställer på andra. Tänk på någon annan först. Var vänlig. Var mild. Skratta lite oftare. Uttryck din tacksamhet. Välkomna en främling. Gläd ett barn. Njut av jordens skönhet och storslagenhet. Uttryck din kärlek om och om igen."³

Utan Kristus skulle det inte finnas någon jul. Utan Kristus kan det inte finnas något verklig glädje. Utan hans födelse och hans försoning skulle vi inte ha någon förespråkare, ingen som för vår talan inför Fadern, ingen Medlare som gör det möjligt för oss att återvända till vår kärleksfulle himmelske Faders närhet och leva tillsammans som eviga familjer.

Jag firar tillsammans med dig den vackra och mirakulösa verkligheten angående Guds Sons födelse och mission, och jag vittnar om att Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare — den utlovade Messias. ■

SLUTNOTER

1. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), s. 128.
2. Ezra Taft Benson, i Larry C. Porter, "Remembering Christmas Past: Presidents of the Church Celebrate the Birth of the Son of Man and Remember His Servant Joseph Smith", *BYU Studies*, vol. 40, nr 3. (2002), s. 108.
3. Howard W. Hunter, "The Gifts of Christmas", *Ensign*, dec. 2002, s. 18–19.

MAMMAS JULTÄCKE

En av de svåraste upplevelserna i mitt liv inträffade kort efter att vår tioåriga dotter hade dött i hjärncancer. Talesättet "du kan ingenting ta med dig dit du går" framstod tydligt när vi tittade oss omkring i hennes rum en lördagseftermiddag.

Clarissa var borta, men i hennes rum fanns fortfarande kvarlevor från hennes jordiska vistelse. Nu stod vi inför den ledsamma uppgiften att besluta vad vi skulle göra med hennes personliga tillhörigheter. Jag

visste att det skulle bli svårt att göra oss av med varje liten sak, särskilt för min fru.

I och med alla detaljer som hade att göra med sjukhus, kemoterapi och strålning, hade vi inte haft så mycket tid att städa och organisera.

Minnen kom när vi packade ner saker som hon hade arrangerat på sänggaveln eller på en hylla. De hade alla speciell betydelse – en filt, en bok eller ett halsband som tillhörde favoriterna, eller mjukisdjur,

skolböcker och en fotboll. Min fru grät när vi pratade om vad vi skulle göra med varje sak.

Vi samlade ihop många av Clarissas böcker och tog dem till hennes skola så att andra barn kunde ha glädje av dem. Vi gav hennes byrå till en granne. Några av hennes kläder gick till kusiner. När vi fokuserade på andra blev det lite lättare att skiljas från hennes saker.

Flera veckor senare när julen stod för dörren, frågade mina två

Jag ska alltid minnas min frus ansiktsuttryck när hon öppnade julklassen och såg vad hennes döttrar hade gjort åt henne.

HAN BEHÖVER MITT TJÄNANDE NU

tonårsdöttrar sin mamma om de fick använda några av Clarissas kläder och göra en särskild julklapp. De valde ut varje plagg för dess speciella familjeminne och klippte försiktigt ut fyrkanter som skulle representera viktiga ögonblick i hennes liv.

Några dagar före jul visade de och deras ledare i Unga kvinnor, som hade hjälpt dem komma på idén, ett quiltat täcke som de höll på med. Jag tittade förbluffat på varje tygfyrkant som representerade en händelse i Clarissas liv: en fyrkant från hennes fotbollskläder, en fyrkant från en t-shirt som vi köpt åt henne under en familjeres, en fyrkant från pyjamasbyxorna hon hade på sig på sjukhuset. Varje bit, så dyrbar och vacker, påminde mig om vår tid tillsammans med henne. Jag sade till mina döttrar att det var perfekt. Jag visste att deras mamma skulle älska det.

Den juldagsmorgonen såg jag en julklapp som getts av hjärtat. Jag ska alltid minnas min frus ansiktsuttryck när hon öppnade julklappen och såg vad hennes döttrar hade gjort åt henne. Varje kväll sedan dess har hon virat sitt jultäcke omkring sig och tänkt på minnen och drömt om dagen när vår familj återförenas –

tack vare Jesu Kristi försoning och uppståndelse. ■

Jed Packer, Utah, USA

Jag sitter vid symaskinen och syr ihop tygstycken av flanell. Barnmönster i milda färger dekorerar överdelarna och matchande färger bildar baksidorna av barnfiltarna som jag håller på att sy.

Hjälpföreningen i min församling plockar ihop babypaket för fattiga och katastrofdrabbade områden. Jag är amatörsömmerska, men jag vill gärna delta. Jag tycker om att välja ut tyg för projektet och klippa ut tygstycken till babyfiltarna.

Jag lägger rätsidorna av tyget mot varandra, syr runt kanterna och lämnar en sida öppen så att det går att vända filten ut och in. Sedan syr jag längs med kanterna, klipper hörnen, vänder filten ut och in så att de färgglada sidorna är på utsidan, och syr runt de öppna kanterna.

Jag förstärker de övre kantsömmarna. Jag lägger försiktigt tyget på plats och sätter igång symaskinen. I min brådska att bli klar så att jag kan fortsätta med hushållsbestyren, slås jag av en tanke: "Tänk om jag sydde den här filten till Jesusbarnet."

Med det i åtanke saktar jag ner farten och är nogga med att få sömmarna raka. Men trots att jag är nogga blir sömmarna ändå inte raka.

Därefter syr jag fast en fyrkant på 25 centimeter i mitten för att fästa framsidan till baksidan. Jag gör en mall av tjockt papper, lägger den i mitten av filten och markerar lätt runt omkring den. Jag lägger tyget på plats, för ner nålen, och syr försiktigt.

När jag är klar klipper jag av

trådarna och drar ut den färdiga filten. Den är inte fyrkantig. Den är ett melanting mellan en trapetsoid och en parallelogram.

Jag lägger filten åt sidan, tar fram nytt flanellyg och börjar om. Nu anstränger jag mig ännu mer för att göra en julklapp värdig gudomen. Men trots den extra ansträngningen blir resultatet bara en aning bättre. Ingen filt jag syr är perfekt.

Jag känner att jag inte kan ta någon av filtarna till insamlingsplatsen, i alla fall inte i år. Jag fortsätter försöka så kanske jag kan ge ett bidrag en dag.

Sedan fick jag en annan tanke: "Om du väntar tills du kan sy perfekt så kommer Kristusbarnet att vara i Egypten."

Jag förstår. Möjligheten att tjäna skulle vara förbi. Frälsaren tar emot våra offer när vi gör vårt bästa, trots att det inte är perfekt. Jag vet att ett nyfött barn, invirad i en mjuk, ren filt, inte skulle vägra att sova för att hörnen inte är raka.

När jag funderar över om mina ansträngningar har någon betydelse i det världsomfattande behovet, kommer jag att tänka på Kristi råd: "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig" (Matt. 25:40).

Så jag fortsätter att sy filter, och försöker göra dem så fina jag kan. Jag vet att behovet finns just nu, inte i någon vag framtid när jag kan sy dem perfekt. ■

Jean Hedengren Moultrie,
Washington, USA

VÅR BÄSTA JULKLAPP NÅGONSIN

Det var julafton och vår familj hade samlats för att fira som vi gör varje år. Det var nästan midnatt när pappa kallade oss samman och sade att han hade något att visa oss.

Mitt i alla förberedelser och all spänning som har med julafton att göra hade mina systrar, mamma och jag inte märkt vad pappa hade förberett för det här tillfället. När alla hade samlats och satt bekvämt började han visa oss ett bildspel.

I det här bildspelet som innehöll bilder av Frälsaren, julscener och speciella ord uttryckte pappa sin kärlek till oss. Hans presentation påminde oss också om julens sanna mening och om glädjen och tacksamheten vi borde känna inför

Frälsarens födelse. På en bild fanns en färgglad julgran och orden: "Den här julen ger Jesu Kristi kärlek mig nytt liv."

Den finaste delen av pappas presentation var när han använde en bild av Frälsaren för att ge oss en nyhet. Och det var inte vilken nyhet som helst, utan den bästa nyheten någonsin. Ovanför Frälsaren stod det: "Jag har bestämt mig för att döpas in i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga."

Vår pappa hade äntligen bestämt sig för att bli medlem i kyrkan! Ett sådant beslut kanske är lätt för vissa personer, men det var det inte för vår pappa. Han hade studerat evangeliet och lärt sig om kyrkan i 25 år. Trots

våra bästa ansträngningar och många missionärslektioner hade han ändå inte döpts. Vi förstod aldrig varför, men han var inte redo.

Jag erkänner att det fanns tider när jag trodde att pappa aldrig skulle döpas. Men innerst inne förlorade jag aldrig hoppet, och vi fortsatte alla att be för honom. På julafton besvarade Herren våra böner.

När pappa berättade det här kunde vi först bara gråta av glädje. Vi hade blandade känslor – vi var glada, överraskade, och framför allt så enormt lyckliga att det är svårt att beskriva.

Pappas tillkännagivande förändrade inte bara julafton utan hela familjens liv. Vi har fortfarande framsteg att göra som enskilda och som familj, men jag vet att det blir lättare att gå framåt nu när vi är tillsammans i kyrkan.

Jag är så tacksam mot Herren för den där välsignelsen. Om några månader beseglas vi som familj i templet. Pappas tillkännagivande var definitivt den bästa julklappen någonsin. ■

Adriana Nava Navarro, Bolivia

Den finaste delen av pappas presentation var när han använde en bild av Frälsaren för att ge oss den bästa nyheten någonsin.

JUL UNDER KORRUGERAD PLÅT

När jag var stationerad i Manila i Filippinerna under andra världskriget brukade jag ofta träffa en liten grupp militärer som var medlemmar i kyrkan och ha sakramentsmöte. Under ett möte lade jag märke till en filippinsk kvinna längst bak utanför vår sönderbombade byggnad som tittade in genom en öppning som en gång hade varit en dörr. Jag undrade om vår sång hade lockat henne. När vi blundade under avslutningsbönen gick hon tyst iväg.

Under ett av hennes senare besök bjöd vi in henne. Hon hette Aniceta Fajardo och hon tog entusiastiskt emot vår vänskap. Hon fortsatte att komma på våra möten och lärde sig om Jesu Kristi återställda evangelium.

Eftersom julen närmade sig bestämde vi oss för att välsigna Aniceta och hennes familj med några julklappar. Vi samlade ihop kondenserad mjölk, kött- och grönsakskonserver, några filtar och ett paket med medicinska förnödenheter, bland annat penicillin till Anicetas sjuka barnbarn.

På julafton lastade vi in julklapparna i bilen och åkte hem till Aniceta. Hon bodde tillsammans med sin dotter och dotterson under stora sjök av korrugerad plåt som stod lutade mot en tegelvägg – resterna av en byggnad som hade bombats sönder. Vi undrade hur de kunde överleva med så lite skydd mot de tropiska regnen som var så vanliga under den tiden på året.

En av våra män drog ner en gren från ett mangoträd och satt ner det i

marken. Vi hittade bitar av skräp som vi dekorerade grenen med.

Aniceta och hennes familj tittade förtjust och förundrat på. När de såg julklapparna vi hade med oss förvandlades deras förtjusning till tårar av glädje och uppskattning. De hade inte sett eller ätit sådan mat på länge, och de grät så mycket en stund att de inte kunde prata.

Eftersom det var julafton vändes våra tankar hemåt till våra nära och kära. Jag tänkte på kabeltelegrammet jag hade fått två dagar tidigare där det stod att jag hade blivit pappa. Vi berättade om våra känslor och avslutade med våra vittnesbörd om Frälsaren och det återställda evangeliet.

Vi försäkrade den här underbara familjen om Frälsarens kärlek till dem. De fann tröst i våra ord och en känsla

av frid värmdes nattluften. Sedan tog vi farväl av våra kära vänner och önskade dem god jul.

En kort tid därefter förflyttades jag till ett nytt område, och jag såg aldrig Aniceta eller hennes familj igen. Men många år senare slog jag upp *Church Almanac* (kyrkans almanacka) där det fanns information om Filippinerna. Vi läste att Aniceta Pabilona Fajardo var den första filippinskan som blivit medlem i kyrkan på öarna.¹ Vilken underbar välsignelse att tänka på de frön som planterades under den där julen 1945. ■

Erwin E. Wirkus, Idaho, USA

SLUTNOT

1. Se "Philippines", *Deseret News* 1991–1992 *Church Almanac*, s. 157; i senare nummer av *Church Almanac* stavas syster Fajardos förnamn som Aneleta.

Vi drog ner en gren från ett mangoträd och satte ner det i marken. Aniceta och hennes familj tittade förtjust och förundrat på.

Svaret

PÅ ALLA DE
svåra frågorna

När vi ställs inför svåra frågor är det egentligen bara en som har någon betydelse.

R. Val Johnson
Kyrkans tidningar

Frågorna som kommer i vår väg under livet är inte alltid lätta att besvara. Några av de personliga prövningar vi möter – ett barns död, till exempel, en väns förräderi eller en besvärlig ekonomisk tillbakagång – är ofta svåra att hantera, och vi behöver medlidsamt stöd från personerna runtomkring oss. Ibland är det svåraste i de här situationerna att inse att vår himmelske Fader älskar oss och att han inte straffar oss, fastän vi just nu inte kan förstå anledningen till prövningen, om det ens finns en anledning.

Några av de svåraste frågorna kommer när det vi tror på hotas av förändringar i kulturella trender eller ny information, ibland felaktig sådan, som kyrkans kritiker ställer inför oss. I sådana situationer kan det kännas som om våra doktrinära eller historiska

grunder inte är så fasta som vi trodde. Vi kan frestas att ifrågasätta sanningarna vi har tagit för givet och de andliga upplevelser som har format vår tro.

Vad gör vi när tvivel sipprar in i hjärtat? Finns det verkligen några svar på de här svåra frågorna?

Ja, det finns det. Faktum är att alla svaren – alla de rätta svaren – är beroende av svaret på en enda fråga: Litar jag på Gud framför alla andra?

Enkelt men inte lätt

Är det sättet för enkelt? För lätt?

Kanske. Sanningen är inte alltid uppenbar, särskilt när den måste tävla med alternativ som presenteras i attraktiva paket. Ofta förstår vi sanningen endast delvis, och lär oss hela sanningen först senare. Och medan vi lär oss ställs vi inför den obekväma framtidsutsikten att överge ofullkomlig men hitintill trösterik kunskap. Men om vi litar på att Gud har alla svaren, att han älskar oss och att han besvarar alla våra frågor – på sitt sätt, enligt sin tidtabell – kan det här sökandet förenklas. Det kanske inte alltid är lätt, men bara genom att lita på Guds råd kan vi tryggt segla igenom moln av förvirring.

Under generalkonferensen i oktober 2013 sade president Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, något insiktsfullt:

”Det är naturligt att ha frågor. Den uppriktiga frågans lilla frö har ofta skjutit skott och växt till en väldig ek av insikt. Det är få medlemmar som inte vid något tillfälle har brottats med allvarliga eller känsliga frågor. Ett av kyrkans ändamål är att livnära och kultivera trons frö, även i tvivlets och osäkerhetens tidvis sandiga jordmån. Tro är att hoppas på sådant som inte syns men ändå är verkligt.

Därför, mina kära bröder och systrar, mina kära vänner, ber jag er att först tvivla på era tvivel innan ni tvivlar på er tro. Vi får aldrig låta tvivel hålla oss fångna och borta från den gudomliga kärleken, friden och de gåvor som kommer genom tro på Herren Jesus Kristus.”¹

Några bra principer

Hur gör vi då för att ärligt tvivla på våra tvivel? Hur förankrar vi vår tro i uppenbarelsens fasta klippa i stället för på den skiftande mänskliga kunskapens sandiga jordmån? Det kan hjälpa att ha följande principer i åtanke.

PRINCIP 1: Gud vet oändligt mycket mer än vad vi gör. När vi ställs inför frågor – oavsett om de är personliga, sociala eller doktrinära – kan vi lita på det faktum att universums Skapare vet så mycket mer än vi. Om han har uttalat sig om ett ämne (och ibland har han inte det) kan vi

VAR VILLIG ATT STÅ FÖR RÄTTA PRINCIPER.

”Det är omöjligt att stå upprätt om man planterar sina rötter i den skiftande sanden av populära åsikter och gillande. ... Vi får alla känna fruktan, uppleva hån och möta motstånd. Låt oss – alla – ha modet att trotsa den allmänna opinionen, modet att stå fast vid våra principer.”

President Thomas S. Monson, ”Var stark och frimodig”, *Liahona*, maj 2014, s. 68, 69.

HITTA SVAR

För att utöka dina studier av svåra frågor, gå till lds.org/topics och history.lds.org, bland andra lärorika resurser.

lita på att hans synpunkter är klarare än våra.

”Mina tankar är inte era tankar, och era vägar är inte mina vägar, säger Herren.

Nej, så mycket som himlen är högre än jorden, så mycket är mina vägar högre än era vägar och mina tankar högre än era tankar” (Jes. 55:8–9).

PRINCIP 2: Gud återger en del av sin kunskap. En naturlig följd av princip 1 är att Gud bara återger så mycket av det han vet som vi är redo att ta emot och som han är redo att ge. Vi behöver bara förbereda oss för att ta emot det, och sedan söka efter det. Skrifterna besvarar många frågor. Ett av livets stora glädjeämnen är att få undervisning av den Helige Anden när han använder skrifterna för att uppenbara ”rad på rad, bud på bud, lite här och lite där” (2 Nephi 28:30) som svar på våra ihärdiga studier.

Några frågor, särskilt av historisk natur, har förnuftiga förklaringar, och ju mer information uppriktiga vetenskapsmän avslöjar, desto klarare blir vår uppfattning.

Vi är också välsignade att ha levande profeter och apostlar som under visar oss enligt inspiration från himlen. Vi behöver inte ”kastas hit och dit av vågorna och [bortföras] av varje vindkast i läran”. Vi kan lita på att deras sammanlagde vägledning hjälper oss

att nå ”fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son”. (Se Ef. 4:11–15.)

PRINCIP 3: Vi kan lita på Guds kärlek. Gud älskar oss oändligt mycket mer än vad vi kan föreställa oss. Vi är hans barn, och han vill att vi ska återvända till hans närhet som mogna, förhärlicade personer med förmåga att bli lika honom (se Mose 1:39). Alla råd han ger oss ges med djupaste kärlek för att vi ska bli evigt välsignade. Vi kan lita fullständigt på den kärleken.

”Hur dyrbar är inte din nåd, Gud! Människors barn har sin tillflykt under dina vingars skugga” (Ps. 36:8).

PRINCIP 4: Vi behöver söka efter andlig bekräftelse. Vi borde inte bli förvånade om världens visdom verkar motsäga Guds visdom.

Vi lever trots allt, enligt gudomlig plan, i en fallen värld där vi är avskurna från Guds närhet och sinne. Ett sådant tillstånd kan göra det svårt att förstå sådant som hör Gud till, för "vem vet vad som finns i människan utom människans egen ande? Så vet heller ingen vad som är i Gud utom Guds ande. ...

En oandlig människa tar inte emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt" (1 Kor. 2:11, 14).

Om vi ska kunna förstå sådant som hör Gud till kan vi inte bara lita till den mänskliga visdomen. Vi behöver tillgång till Guds ande "för att vi skall veta vad vi har fått av Gud ... med ord som Anden lär, [som] ...

återger andliga ting med andliga ord" (1 Kor. 2:12–13).

När vi döps och konfirmeras som medlemmar i Kristi kyrka får vi den Helige Andens gåva. Med den gåvan kan vi lära av Anden och få hans tröstande bekräftelser på sanning. När man får sådana andliga bekräftelser så skingrar de tvivel säkrare än den mest övertygande logiken, och den är tillgänglig för alla som söker sanningen genom uppriktig bön, flitiga studier och lydnad mot Herrens bud.

"Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er" (Matt. 7:7).

PRINCIP 5: Vi kanske måste vänta på Herren. Ibland är det bara tomt när vi kämpar för att förstå de prövningar och frågor vi har. Trots

våra bästa ansträngningar kan vi inte förstå. Himlen verkar vara stängd. Det är då vår tillit till Gud gör det möjligt för oss att ha tålamod att vänta på honom. Inte alla frågor besvaras omedelbart, eller ens under det här livet. Inte alla prövningar försvinner innan kroppen skiljs från anden. Men om vi älskar Gud över allt annat, om vi litar på hans kärlek till oss, kan vi hårda ut i tro tills dagen kommer när slöjan lyfts och allt blir tydligt.

"Överlämna din väg åt Herren, förtrösta på honom, han skall göra det.

Han skall låta din rättfärdighet gå fram som ljuset, din rätt som middagens sken.

Var stilla inför Herren och vänta på honom" (Ps. 37:5–7). ■

SLUTNOT

1. Dieter F. Uchtdorf, "Kom och förena er med oss", *Liahona*, nov. 2013, s. 23.

David L. Beck
Unga mäns
generalpresident

FRÄLSAREN OCH SAKRAMENTET

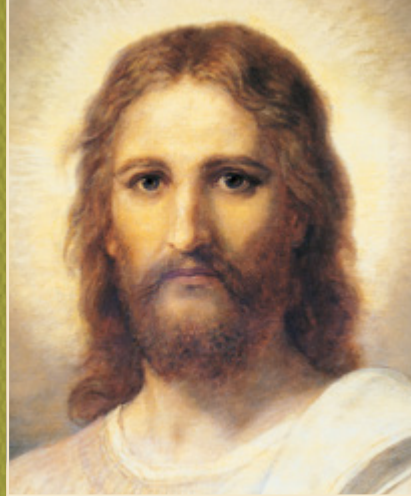
MIN SAKRAMENT- UPPLEVELSE

Så länge jag kan minnas har jag fått höra att man ska tänka på Jesus Kristus under sakramentet. När jag delade ut sakramentet för första gången i december förra året kom en känsla av frid och helighet över mig. Jag kände Anden tala om för mig att jag hjälpte andra att komma till Kristus. Jag är tacksam för att min himmelske Fader älskar mig så mycket att han låter mig tjäna honom och hjälpa andra.

Jacob R., 12 år, Idaho, USA

*När du tar del
av sakramentet
förnyar du ditt
förbund att alltid
minnas Frälsaren.*

KOM IHÅG FRÄLSAREN

För att hjälpa dig och din familj att minnas Frälsaren kan ni studera lektionsförslaget "Hur kan jag göra så att sakramentet blir en mer meningsfull upplevelse för andra?" i *Kom och följ mig* på lds.org/go/491214. Videon på den sidan, "Alltid minnas honom", kan användas som en bra resurs under en hemafton.

Vad tänker du på när du äter brödet och dricker vattnet eller när du förbereder, väl-signar eller delar ut sakramentet? Många av oss begrundar våra förbund och hur vi lever. Vi tänker på våra synder och ber om förlåtelser och bestämmer oss för att göra bättre ifrån oss.

De här är viktiga aspekter av sakramentets förrättning. Det finns också något annat vi kan begrunda – något så djupt och speciellt att det är en del av själva sakramentsbö-erna. Det är att minnas Jesus Kristus, Guds Son, världens Frälsare. De som äter av brödet lovar att "göra det till minne av [Sonens] kropp" och att "alltid minnas honom" (L&F 20:77). Likaså lovar de som dricker vattnet att "göra det till minne av [Sonens] blod" och att "alltid minnas honom" (L&F 20:79).

Valet att minnas Frälsaren och hans försoning och offer är grundläggande för förrättningen. Som äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum sade:

"I sakramentsbö-ernas enkla och vackra ord ... verkar det viktigaste ordet vi hör vara *minnas*. ... Det som *betonas* i båda bö-erna är att allt detta görs till minne av Kristus. När vi tar del av sakramentet betygar vi att vi alltid ska minnas honom, så att vi alltid må ha hans Ande hos oss."¹

Frälsaren betonade samma sak när han instiftade sakramentet tillsammans med sina apostlar under påskhögtiden i Jerusalem, sista kvällen av hans jordiska verksamhet – kvällen när han led för oss i Getsemane ortagård, innan han led igen på korset. När han till exempel hade delat ut brödet, sade han: "Detta är min kropp, som utges för er. Gör detta till minne av mig" (Luk. 22:19–20; se också Matt. 26:26–28).

Under Frälsarens första dag bland nephiterna i Amerika undervisade han också dem om sakramentets förrättning. Återigen uppmanade han dem att ta del av det till minne av hans kropp och blod och sade att när de gör det "skall [det] vara ett vittnesbörd för Fadern att ni alltid kommer ihåg mig" (3 Nephi 18:7). Sedan lovade han dem: "Om ni alltid kommer ihåg mig, skall ni ha min Ande hos er" (3 Nephi 18:11).

Vilken förunderlig välsignelse! I en värld fylld av svårigheter och tumult och frestelser som hela tiden försöker leda oss vilse, vilken gåva kan då vara viktigare? Genom att ha Anden med oss kan vi "få veta sanningen

om allting" (Moroni 10:5). Det ger oss kraft och visdom att leva så som Herren vill att vi ska leva, att göra rätta val, att tjäna trofast och att bli lika honom.

Vad kan du göra för att minnas Frälsaren när du tar del av sakramentet varje vecka? Vad kan du göra för att *alltid* minnas honom – under veckan och hela livet?

Jag vill uppmana dig att begrunda de här frågorna och fatta ett beslut att alltid minnas Frälsaren. Du kommer att bli förvånad över hur det förändrar ditt liv. ■

SLUTNOT

1. Jeffrey R. Holland, "Gör detta till minne av mig", *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 68.

HUR KÄNNES DET ATT VARA EN HELT NY MEDLEM?

Du kan hjälpa nya medlemmar genom att förstå vad de går igenom.

Om man växer upp i kyrkan blir saker och ting i stort sett normala. Man vänjer sig vid regelbundna möten, möteshuset och kläderna alla har på sig i kyrkan. Sådant som att hålla tal på ett sakramentsmöte, betala tionde och fasteoffer och fasta en gång i månaden är helt enkelt en del av livet. Att följa Visdomsordet, tacka ja till kallelser att tjäna och efterleva kyskhetslagen är alla delar av vad man lär sig göra.

Men för nyomvända kan det vara en stor omställning att försöka ta in allt det här. Javisst, det första steget till att bli medlem i Kristi kyrka av att få ett vittnesbörd om evangeliets sanningar. Men bara för att man har ett vittnesbörd så innebär inte det att övergången till att leva som medlem i kyrkan är lätt.

Kyrkan kan kännas mycket annorlunda

Ta mig till exempel. Jag hade en vän som var medlem ända sedan jag var 13, och så blev jag till slut medlem när jag var 19. Men fastän jag hade lärt mig mycket om kyrkans kultur under de där åren så var det en svår övergång. För mig var kyrkans kultur och sedvänjor så annorlunda att de verkade konstiga.

Jag växte upp i en kyrka som på många sätt skiljer sig åt från den som du känner till eller lär känna. I kyrkan hade prästerna och kören mantlar som liknar dem som man har när man är på en high school-examen. Under gudstjänsten – deras motsvarighet till sakramentsmötet – predikade prästerna och det var bara de som pratade. Varje söndag upprepade vi Herrens bön tillsammans och sjöng alltid psalmen "Pris vare Gud". Små barn döptes genom att lite vatten skvättes på deras huvud, men konfirmationen ägde rum i 14-årsåldern.

Vi använde druvjuice i stället för vatten till sakramentet och high school-ungdomarna

var på samma söndagsskoleklass som de vuxna där man tog upp aktuella frågor i samhället.

Vår byggnad skilde sig också från Jesu Kristi kyrkas byggnader som jag har besökt. Vi hade en stor kyrka som var designad efter de kristna kyrkorna i Europa, med ett högt konformat tak och stora fönster med färgat glas. Det fanns ett kors vid körens podium. En vacker, hög klockstapel stod ute på framsidan. Jag tyckte om att ringa i klockan efter kyrkan. Den var så tung att den kunde lyfta upp ett litet barn från marken när repet åkte upp och ner.

Våra sedvänjor och sociala uppfattningar var också annorlunda. Vi fick lära oss att det var okej att dricka alkohol och röka. Det var okej för en tonåring att ha en pojkvän eller flickvän. Faktum är att vi fick lära oss att vi till och med kunde ha sexuella relationer före äktenskapet så länge som man ansåg att man var förälskad. Vi pratade aldrig om att ha ett vittnesbörd. Första gången jag såg ett faste- och vittnesbördsmöte – wow! Jag kunde inte fatta hur konstigt det var. Ingen ställde sig någonsin upp och berättade vad de trodde i min kyrka.

Att bli medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga handlade inte bara om att lära sig nya lärdomar, som

DE SEX FÖRSTA MÅNADERNA EFTER
MITT DOP VAR JÄTTEJOBBIGA.

JAG KLARADE DET NÄSTAN INTE.

**ALLT VAR SÅ
ANNORLUNDA ...**

förut tillvaron och dop för de döda. Det var en förändring i fråga om kultur och livsstil och förväntningar. Det var en svår väg att gå, att förlika sig med de skillnaderna.

De sex första månaderna efter mitt dop var jättejobbiga. Jag klarade det nästan inte. Allt var så annorlunda, särskilt eftersom jag gick till kyrkan utan min familj. Jag kämpade med olika doktrinära frågor och kände mig borttagen från mitt förflutna.

Lyckligtvis var mina vänner i kyrkan tålmodiga, vänliga och ihärdiga. De tog med mig till aktiviteter, bjöd hem mig på middagar och hemaftnar och bad med mig. Det gjorde stor skillnad, inte bara för att jag skulle bli medlem i kyrkan utan också för att jag skulle hålla mig aktiv och få styrka när mitt vittnesbörd vacklade. Jag står i skuld till dem för att de hjälpte mig att reda ut allting.

I de följande berättelserna berättar två unga medlemmar om hur de blev medlemmar i kyrkan och hur de fick styrka att klara av det. När du läser deras berättelser, fundera då över vad du kan göra för att hjälpa en ny medlem eller någon som håller på att bli aktiv igen att få styrka att anpassa sig social och kulturellt och växa andligt.

Väntade i flera år på att döpas

När jag gick i high school bestämde jag mig för att bli medlem i kyrkan efter att ha träffat missionärerna på en engelskakurs och studerat med dem. Mina föräldrar reagerade ganska negativt när jag berättade att jag ville döpas. De visste inte så mycket om kyrkan och var rädda att jag skulle hamna i något som var farligt. De trodde att kyrkan skulle hindra mig från att studera och att jag

**JAG VAR TVUNGEN ATT
BYGGA MIN TRO OCH
MITT VITNESBÖRD
MED BÖN, SKRIFTSTUDIER OCH
DE NUTIDA PROFETERNAS ORD -
HELT SJÄLV.**

VAD NYOMVÄNDA STÄLLS INFÖR

Här är några av svårigheterna som nyomvända ställs inför.
Hur kan din vänskap hjälpa dem att klara av svårigheterna?

1. Kämpa med att förstå nya lärdomar.
2. Nya val när det gäller media, musik, filmer och böcker.
3. Förstå språket i skrifterna.
4. Hantera brist på acceptans från familj och vänner som inte tillhör kyrkan.
5. Annorlunda kläder.
6. Ägna tid åt att gå i kyrkan och seminariet.
7. Lära sig nya vanor och seder i kyrkans möten.
8. Förändra vanor, språk och sätt att tänka.
9. Anpassa sig till kyrkans sociala kultur.
10. Lära sig ord som är utmärkande för kyrkan, som *evangelium*, *avfall* och *återställelse*.

inte skulle kunna njuta av livet på grund av alla regler. De lät mig inte döpas på två och ett halvt år.

Jag prövades redan från början. Under åren innan jag fick döpas bad jag om och om igen om styrka och den tro jag behövde för att hålla fast vid evangeliet. Jag fick inte gå i kyrkan eller umgås med medlemmar eller missionärer. Jag var tvungen att bygga min tro och mitt vittnesbörd med bön, skriftstudier och de nutida profeternas ord – helt själv. Jag gick miste om många intressanta program och roliga aktiviteter.

När jag flyttade till Rom för att studera blev min biskop en sann vän som stod vid min sida när mina föräldrar verkligen var arga. Han lärde mig att det var viktigt att jag älskade mina föräldrar ändå.

När jag äntligen döptes kom många församlingsmedlemmar och stöttade mig. Jag gick med i kören och fick många vänner där. Deras vänskap och vänlighet gjorde att jag kände mig hemma.

När vi är trofasta mot Jesu Kristi lärdomar och följer hans exempel i att älska och ta hand om andra så ser nyomvända och undersökare att vi inte bara pratar utan också gör.

Ottavio Caruso är från Italien och verkar för närvarande som heltidsmissionär.

Passar inte in

Jag blev medlem i kyrkan när jag var 13 år. Jag hade ett vittnesbörd om evangeliet men jag hade en gnagande känsla av att jag inte riktigt passade in i kyrkan. Alla andra kunde sångerna och skriftberättelserna. Det gjorde inte jag. Alla andra hade minnen från primäraktiviteter eller hemaftonslektioner. Jag hade inte gjort något av det.

Dessutom verkade alla ha samma intressen och åsikter – ibland mycket

**NI ÄR TREVLIGA
PERSONER OCH JAG
ÄR EN TREVLIG PERSON.
MEN VI ÄR BARA
FÖR OLIKA.
JAG HÖR INTE HEMMA HÄR.**

starka åsikter som var tvärt emot mina – om allt från filmer och politik till tolkningen av vissa skriftställen. Jag brukade titta mig omkring på alla nickande huvuden och tänka: "Ni är trevliga personer och jag är en trevlig person. Men vi är bara för olika. Jag hör inte hemma i här."

Jag kämpade med de här känslorna i flera år. Sedan kom jag att tänka på och läste på nytt en berättelse i Lukas 19 om Sackeus. Eftersom han var publikan var han impopulär och ansågs vara en syndare. Men när Jesus vandrade genom staden där Sackeus bodde så klättrade Sackeus upp i ett träd för att kunna se över folkmängden. Han brydde sig inte om vad de andra tyckte om honom. Det var när han klättrade upp i trädet och skilde sig åt från folkmängden som

gjorde att han kunde ha en mycket vacker och personlig upplevelse med Frälsaren. När jag läste insåg jag att mina känslor av att vara utanför inte kom från Kristus. Jesus var vänlig och förlåtande mot alla. Han sökte aktivt upp dem som var dömda och åsidosatta – de som verkade vara annorlunda.

Jag kan inte säga att jag aldrig har känt mig utanför igen. Det har jag. Men jag har lärt mig att det som gör mig annorlunda – mitt utseende, hur andra ser på mig, det som jag är intresserad av, hur jag ser på världen – är inga anledningar till att falla ifrån kyrkan. De är anledningar till att kyrkan behöver alla, med alla våra olika talanger, starka sidor och perspektiv. ■

Elaine Vickers bor i Utah, USA.

Sackeus klättrade upp i ett träd för att se över folkmängden när Kristus vandrade igenom staden.

DELTA I SAMTALEN

Frågor att begrunda

- Vilka slags förändringar gör det svårt för vissa att bli medlemmar i kyrkan?
- Hur kan din vänskap hjälpa någon att komma tillbaka eller att hålla sig stark i kyrkan?

Vad du kan göra

- Gör en lista över svårigheter som nyomvända ofta måste ta sig igenom och sätt upp mål för hur du kan hjälpa dem.
- Be en nyomvänd eller mindre aktiv vän att hjälpa dig med en aktivitet i din klass eller ditt kvorum.
- Berätta om dina upplevelser i kyrkan, hemma eller på internet.

”Vad gör jag när jag blir retad i skolan för att jag följer kyrkans normer?”

Om du blir retad för att du följer kyrkans normer kan du ta det som en möjlighet att representera Jesus Kristus. Visa respekt och var vänlig. Om du känner dig manad kan du förklara varför du lever som du gör. Du kan ta *Vägledning för de unga* till hjälp när du ska berätta om dina normer. Bjud in Anden i ditt liv så att han kan beröra de andras hjärtan. Anden kan hjälpa dig veta vad du ska säga.

Du kan också ta råd av dina föräldrar, ledare i kyrkan eller heltidsmissionärerna. Fråga dem vad de har gjort i liknande situationer.

Ibland kanske du känner dig frestad att bråka med andra om din tro. Men tänk på att ”den som har en stridslysten ande är inte av [Kristus]” (3 Nephi 11:29).

Andra gånger kan du känna dig pressad att ge efter och sluta följa kyrkans normer. Var stark. Om du är trofast blir inte bara du välsignad utan dina kamrater kan också bli välsignade. Ditt exempel kan uppmuntra dem att fatta rättfärdiga beslut.

Se till Frälsarens exempel för att få styrka. Frälsaren hånades för att han stod för sanningen (se Jes. 53). Han vet precis hur du känner dig. Han genomförde försoningen för *dig* och upplevde samma svårigheter som du. Han är med dig. Studera mer om hans liv så att du kan bli mer lik honom i de här situationerna.

Håll fast vid ledstången

När andra retar mig i skolan, tänker jag på synen som Lehi hade

om den stora och rymliga byggnaden: ”Den var fylld med människor, både gamla och unga, både män och kvinnor, och deras sätt att klä sig var utsökt. Och de föreföll håna och peka finger åt dem som hade kommit fram och som åt av frukten” (1 Nephi 8:27). Jag ska vara som Lehi. Jag ska aldrig släppa taget om den här ledstången av järn som leder till evigt liv.

Pierre S., 18 år, Haiti

Bär ditt vittnesbörd

När du har upplevt välsignelserna som kommer av att följa normerna så behöver du inte skämmas när du blir retad. Du kan undervisa dem om normerna och vittna om hur det är att följa dem. Dina kamrater kan lära sig något och fyllas av Anden eftersom du vittnar om evangeliet.

Emmanuel A., 16 år, Ghana

Sprid evangeliet

När en vän och jag gjorde projektet för värderingen dygd i Personlig tillväxt,

läste vi Mormons bok i skolan under rasterna. Vår lärare och våra klasskamrater började reta oss. Ibland ville jag sluta läsa, men jag kunde bara inte lämna kvar skrifterna hemma. Vi fortsatte att läsa i skolan, och med

tiden slutade de andra att reta oss. En av våra vänner blev intresserad av evangeliet och av Personlig tillväxt. Vi gav henne häftet och en tre-i-ett, och alltsedan dess har vi berättat för henne om evangeliet. Hennes bror blev också intresserad av evangeliet. De läser båda Mormons bok.

Kimberly A., 16 år, Brasilien

Var ett exempel

I min skola är det inte många som känner till evangeliet. Jag tror det bästa man kan

göra är att visa andra hur positivt påverkad man blir av att följa evangeliet. Genom att vara vänlig och visa respekt, oavsett vad de säger till dig, är du ett jättebra exempel, och de får större respekt för dig och för din tro. De kan komma ihåg ditt exempel och kanske senare bli mottagliga för att lära sig mer om evangeliet!

Kelsey P., 14 år, Florida, USA

Kom ihåg vem du är

Inför skolevenemang kan mina klasskamrater och till och med mina vänner säga att

jag ska ha på mig kläder som inte är lämpliga i Guds ögon. De kan säga: "Du måste se snygg ut. Du måste se annorlunda ut." Ibland säger de att jag måste glömma min tro för att passa in i världen. Men mitt svar är alltid nej. Jag vet att mitt riktiga jag är någon som är trofast och skiljer sig åt från

världen. Det är okej om de inte tycker om mig för att jag är mig själv. Det handlar inte om vad andra säger. Det handlar om att följa vår himmelske Faders vägar.

Jazzy C., 19 år, Filippinerna

Var en missionär

Jag har många upplevelser av att följa evangeliets normer i skolan. Jag har lärt mig

att det är ett utmärkt tillfälle för oss att stärka våra vittnesbörd och delta i missionsarbete. När jag har varit i en situation som den här och följt normerna, har jag känt mig nöjd med mig själv för att jag har gjort det som Gud vill att jag ska göra. Låt aldrig någon tvivla på vem du är och vad du tror på.

Hiram D., 18 år, Brasilien

GE NÄRING ÅT DITT VITTNESBÖRD

"Ha modet att stå fast för sanning och rättfärdighet.

Eftersom tendensen i dagens samhälle leder bort från de värderingar och principer som Herren har gett oss, behöver ni nästan säkert någon gång försvara det ni tror på. Om ert vittnesbörd inte är djupt rotat blir det svårt för er att motstå hånet från dem som utmanar er tro. ... Ert vittnesbörd gör er trygg, om ni ständigt vårdar det."

President Thomas S. Monson, "Mod, mina vänner!" *Liahona*, maj 2009, s. 126.

NÄSTA FRÅGA

"Jag känner att jag inte är tillräckligt bra på att vara klasspresident för Miaflickorna. Hur kan jag bli en bättre ledare?"

Skicka ditt svar och, om du så önskar, ett fotografi med hög upplösning, före den 15 januari 2015 till liahona@lds.org (klicka på "Submit Your Work"), via e-post till liahona@lds.org, eller via vanlig post (se adressen på sidan 3).

Följande information och tillstånd måste finnas med i ditt e-postmeddelande eller brev: 1) Fullständigt namn, 2) födelsedatum, 3) församling eller gren, 4) stav eller distrikt, 5) ditt skriftliga tillstånd, och, om du är under 18 år, dina föräldrars skriftliga tillstånd (e-postmeddelande går bra) att trycka ditt svar och fotografi.

Svaren kan komma att förkortas eller förtydligas.

DET BEHÖVS INGA ÄNGLAR

Den där julmorgonen i ett sjukhus i Guatemala kunde vi inte kalla på änglar att komma och sjunga. Men vi kunde göra det själva.

Jeniann Jensen Nielsen

Fyrverkeri och smällare, färgglada julkrubbor och fester med fyllda tamales – det är jul i Guatemala. Som heltidsmissionär var traditionerna mycket annorlunda jämfört med mina egna traditioner i USA. Jag längtade hem och trodde att julen skulle bli bedrövlig.

Min kamrat syster Anaya sade att vi skulle bli glada under julen genom att tjäna andra. Hon föreslog att vi skulle vara på sjukhuset på förmiddagen och sjunga, och vi inbjöd andra missionärer att följa med.

När vi kom till entrén såg jag många som stod i kö för att besöka sina nära och kära. De såg ledsna ut, deras sandalbeklädda fötter var dammiga och kläderna var urblekta. Vi väntade tillsammans med dem. När vi till slut fick komma in i byggnaden gick vi längs trånga korridorer med flagande grön färg och cementgolv. Lukterna av mediciner och sjukdom överväldigade mig.

I det svaga ljuset kunde jag se sjuka patienter på sängar i stora salar med knapphändig ventilation eller avskildhet. De låg där, några med bandage, några med dropp, några uppkopplade till maskiner som hjälpte dem andas. Några stönade svagt. Andra sov. Jag undrade varför vi hade kommit. De flesta i vår lilla missionärsgrupp stod i dörröppningen och visste inte vad de skulle göra.

Men inte syster Anaya. Hon gick till varje säng och hälsade på de sjuka, frågade hur de mådde och önskade dem god jul. Hennes mod påminde oss andra om varför vi hade kommit, och vi började sjunga julsånger, svagt först men allt starkare efter ett tag. Några av patienterna log, några låg bara där och verkade inte märka något, och några nynnade med.

Syster Anaya som sjöng med en psalmbok i handen, gick fram till en kvinna som var inlindad i bandage. Kvinnan började gråta tyst och min kamrat strök henne kärleksfullt över håret. Genom tårarna sade kvinnan: "Ni är änglar. Ni är änglar."

Jag ska aldrig glömma syster Anayas svar. "Nej, det är inte änglar du hör", svarade hon. "Du hör sista dagars heliga."

När Jesus Kristus föddes tillkännagav en ängel hans födelse och himmelska härskaror prisade Gud (se Luk. 2:8–14). Jag tänker på de änglarna varje jul.

Men jag tänker också på syster Anaya. Jag minns hur hon uppmuntrade oss att sjunga på sjukhuset och hur vi blev glada genom att sprida glädje. Jag minns hur hon strök den sjuka kvinnan över håret. Och jag minns att jag inte behöver vara en ängel för att tjäna andra. Jag kan tjäna dem som en sista dagars helig. ■

Författaren bor i Utah, USA.

GE PLATS

"Var och en av oss är en värdshusvärd som avgör om det finns plats för Jesus!"

Äldste Neal A. Maxwell (1926-2004) i de tolv apostlarnas kvorum,
"Avgör detta i ert eget hjärta", Nordstjärnan, jan. 1993, s. 63.

Äldste
Mervyn B. Arnold
i de sjuttios kvorum

Var är jag?

Hur du upptäcker och utvecklar
dina andliga gåvor och talanger

*Vår himmelske Fader har
gett dig andliga gåvor och
talanger för att hjälpa dig bli
den som han vill att du ska bli.*

I skrifterna finns många frågor
som kan få oss att begrunda livet.

En av de första frågorna som
ställs i Bibeln var riktad mot Adam
efter att han hade ätit av den för-
bjudna frukten. Jag uppmanar dig
att begrunda hur den här frågan kan
tillämpas på ditt liv:

"[Adam] och hans hustru gömde sig
för Herren Guds ansikte bland träden
i lustgården.

Men Herren Gud kallade på [Adam]
och sade till honom: *Var är du?*"
(1 Mos. 3:8–9; kursivering tillagd).

Herren är allvetande, så vi kan
vara säkra på att han visste var Adam
Eva gömde sig. Om Herren visste
var de var, vad var det han egentligen
frågade?

Frågan fick troligen Adam och Eva
att tänka på vad som hände i deras

liv. Vi kan ställa liknande frågor till
oss själva: Till exempel: Var är vi på
vår färd längs förbundsvägen mot
evigt liv? Vilka gåvor och talanger gav
vår himmelske Fader oss i föruttliva-
ron för att hjälpa oss fram längs den
vägen? Vilka andra gåvor och talanger
ska vi utveckla när vi strävar efter att
bli den som Herren vill att vi ska bli?

President Joseph F. Smith (1838–
1918) sade: "Människan, som ande,
avlades och föddes av himmelska
föräldrar och fostrades till mognad
i Faderns eviga boningar, innan hon
kom till jorden och fick en timlig
[fysisk] kropp."¹ Boken *Evangeliets
principer* lär att "Vår Fader i himlen
vet vilka vi är och vad vi gjorde
innan vi kom hit. Han har valt tid
och plats för vår födelse till jorden
så att vi kan lära oss det som just vi
behöver och *uträtta mesta möjliga
goda med våra individuella talanger
och personligheter.*"²

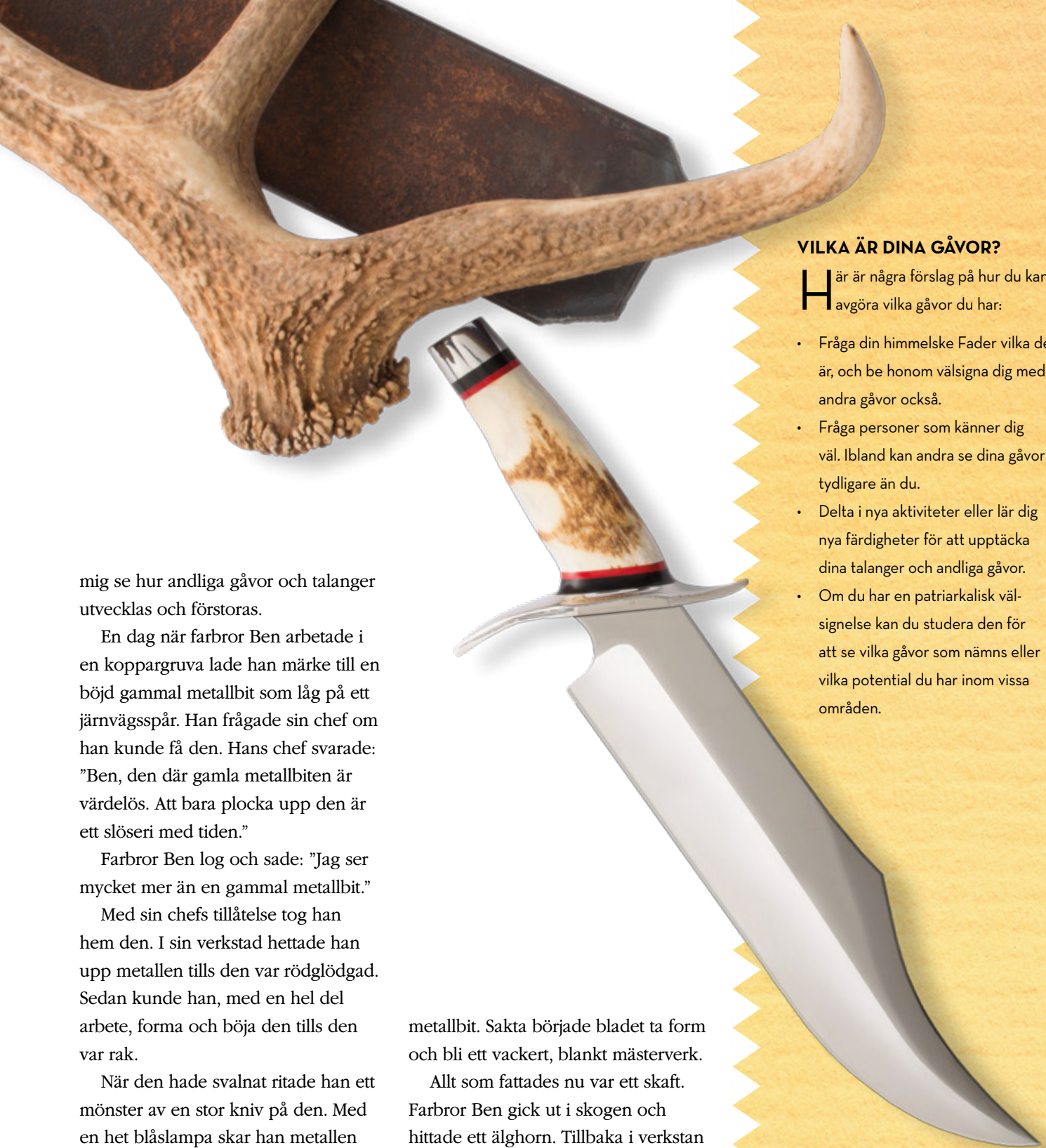
Vår himmelske Fader satte dig
på den bästa platsen för att du ska
kunna använda dina andliga gåvor
och utveckla dina talanger. Oavsett

var du bor eller vilka omständigheter
du befinner dig i kan du välja att
lyckas, oavsett vilka prövningar du
får. Ge aldrig upp. Fortsätt. Sluta inte
försöka. Kom ihåg att det är vad du
gör med det du har som gör dig till
den du är.

Adams och Evas exempel kan ge
oss stort hopp. Efter att de överträtt
befallningen att inte äta av den för-
bjudna frukten blev de utdrivna ur
den vackra lustgården, marken för-
bannades, törnen och tistlar började
växa och de fick arbeta och bruka
jorden för att försörja sig själva. De
gav inte upp. De började arbeta
som Herren hade befallt dem (se
Mose 5:1). Deras son Kain gjorde
ett mycket dåligt val, men de fortsatte
att leva rättfärdigt och undervisa
sina barn.

Farbror Bens upptäckt

Jag har en farbror som hela tiden
försökte förbättra och öka gåvorna
och talangerna han hade fått av sin
himmelske Fader. Jag vill återge en
berättelse från hans liv som har hjälpt

mig se hur andliga gåvor och talanger utvecklas och förstoras.

En dag när farbror Ben arbetade i en koppargruva lade han märke till en böjd gammal metallbit som låg på ett järnvägsspår. Han frågade sin chef om han kunde få den. Hans chef svarade: "Ben, den där gamla metallbiten är värdelös. Att bara plocka upp den är ett slöseri med tiden."

Farbror Ben log och sade: "Jag ser mycket mer än en gammal metallbit."

Med sin chefs tillåtelse tog han hem den. I sin verkstad hettade han upp metallen tills den var rödglödgd. Sedan kunde han, med en hel del arbete, forma och böja den tills den var rak.

När den hade svalnat ritade han ett mönster av en stor kniv på den. Med en het blåslampa skar han metallen så att den formades till en kniv. Sedan knackade farbror Ben bort de vassa kanterna och arbetade timme efter timme på att skära, slipa, polera och förfina den gamla metallbiten.

Dag efter dag arbetade han på det som hans chef hade kallat en värdelös

metallbit. Sakta började bladet ta form och bli ett vackert, blankt mästerverk.

Allt som fattades nu var ett skaft. Farbror Ben gick ut i skogen och hittade ett älghorn. Tillbaka i verkstan rengjorde, skar och polerade han hornet. När han var färdig var det lent och vackert. Han satte försiktigt ihop skaftet och bladet. Det som en gång vare en gammal, rostig, böjd metallbit blev en vacker kniv som fick flera utmärkelser.

VILKA ÄR DINA GÅVOR?

Här är några förslag på hur du kan avgöra vilka gåvor du har:

- Fråga din himmelske Fader vilka de är, och be honom välsigna dig med andra gåvor också.
- Fråga personer som känner dig väl. Ibland kan andra se dina gåvor tydligare än du.
- Delta i nya aktiviteter eller lär dig nya färdigheter för att upptäcka dina talanger och andliga gåvor.
- Om du har en patriarkalisk välsignelse kan du studera den för att se vilka gåvor som nämns eller vilka potential du har inom vissa områden.

HAR DU NÅGON AV DE HÄR GÅVORNA?

"Låt mig [nämna] några gåvor som inte alltid är så uppenbara eller anmärkningsvärda, men mycket viktiga. Bland dessa kanske dina

gåvor finns – gåvor som inte är så iögonfallande men likafullt verkliga och värdefulla.

Låt oss se på några av dessa mer obemärkta gåvor: gåvan att fråga; gåvan att lyssna; gåvan att uppfatta och använda en stilla, tyst röst; gåvan att kunna gråta; gåvan att undvika stridigheter; gåvan att vara trevlig; gåvan att undvika tomma upprepningar; gåvan att söka det som är rättfärdigt; gåvan att inte döma; gåvan att be Gud om vägledning; gåvan att vara lärjunge; gåvan att hysa omsorg; gåvan att kunna begrunda; gåvan att be; gåvan att bära ett mäktigt vittnesbörd och gåvan att ta emot den Helige Anden."

Se äldste Marvin J. Ashton (1915-1994) i de tolv apostlarnas kvorum, "Gåvorna äro många", Nordstjärnan, jan. 1988, s. 17.

Du och jag är som den där gamla metallbiten. Vi behöver också, formas, förfinas och poleras för att nå vår fulla potential. En del av den processen är att upptäcka, stärka och förstora våra talanger och gåvor.

Farbror Ben förstod att mycket av vår potential inte syns på ytan utan måste upptäckas och utvecklas. Herren lär oss att "uppriktigt [söka] efter de bästa gåvorna" (L&F 46:8) och "att var och en kan utöka sin talent, så att var och en kan tillägna sig andra talenter, ja, till och med hundrafalt" (L&F 82:18). Och varför måste vi göra det? Vi kan använda våra talanger och gåvor till att tjäna andra, som nästa vers förklarar:

"Var och en bör sträva efter det som är till hans nästas

fördel och göra allt med blicken endast fäst på Guds ära” (L&F 82:19). Genom att tjäna formas vi till att leva ett mer kristuslikt liv.

Hitta våra talanger

Äldste Richard G. Scott i de tolv apostlarnas kvorum har undervisat om hur provningar kan forma oss: ”Just när allt verkar gå bra kommer ofta många provningar samtidigt. När dessa provningar inte är en följd av olydnad, är de bevis på att Herren anser att du är redo att växa mer (se Ords. 3:11–12). Han ger dig därför erfarenheter som ger ökad tillväxt, *förståelse och medkänsla* [två mycket viktiga gåvor], vilket *förädlar dig på ett sätt som du har evig nytta av*. För att få dig att komma från där du är dit han vill att du ska komma, krävs en hel del ansträngningar och detta är vanligtvis förenat med obehag och smärta.”³

Förbättra våra talanger

Det krävs arbete för att utveckla talanger. För inte så länge sedan sade äldste Scott till min hustru: ”Devonna, du borde måla.”

Syster Arnold hade aldrig målat i hela sitt liv. Hon fick arbeta på det. Hon tog några lektioner, målade dag efter dag, och efter en längre tids ansträngningar lärde hon sig att måla vackert. Jag har en av hennes underbara målningar av en flodscen som hänger på väggen i mitt kontor.

Ja, det krävs arbete för att utveckla talanger, men hur stor blir inte vår

glädje när vi hör Herren säga till oss: ”Bra gjort. Dina gåvor och talanger ska mångdubblas tack vare din ihärdighet” (se Matt. 25:14–30).

Dina andliga gåvor

Min hustru upptäckte att hon hade talang för att måla. Vilka är dina gåvor och talanger? Jag vet att vår himmelske Fader har gett dig några. Hur vet jag det? ”Det finns många gåvor, och åt var och en är en gåva given genom Guds Ande” (L&F 46:11). Guds gåvor och krafter finns tillgängliga för oss alla. Det är vår rättighet och vårt ansvar att ta emot våra gåvor och dela dem med andra.

I skrifterna nämns några gåvor vi kan söka efter (se till exempel L&F 46), men det finns ju hundratalas andra gåvor och talanger. Sök i Mormons bok, särskilt i 3 Nephi 11–26. Där hittar du många gåvor och talanger som är tillgängliga för var och en. I 3 Nephi 11, till exempel, kan vi läsa om hur folket hörde vår himmelske Faders röst men inte förstod den först:

”För tredje gången hörde de åter rösten och öppnade sina öron för att höra den. Och deras ögon var riktade mot ljudet av rösten. ...

Och det hände sig att de, när de förstod, åter såg upp mot himlen, och se, de såg en man [Jesus Kristus] stiga ned från himlen” (verserna 5, 8).

Att höra tydligt och se tydligt är bara två exempel på andliga gåvor och talanger som du kan få och

förstora om du är villig att *söka efter och arbeta för* dem.

Jag uppmanar var och en av oss att göra som farbror Ben: se det bästa i allting när vi söker efter andliga gåvor och talanger och använder dem till att välsigna människorna runtomkring oss. Jag vet att vår himmelske Fader har många gåvor och talanger som han vill ge oss, men de ”är beroende av att vi ber om att få dem. Välsignelser kräver en del arbete från vår sida” (Bible Dictionary, ”Prayer”). Må vi upptäcka, arbeta för och förhålliga de gudagivna gåvor och talanger vi föddes med, och må vi skaffa oss andra gåvor är min ödmjuka bön. ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith* (1999), s. 338.
2. *Evangeliets principer* (2009), s. 10; kursivering tillagd.
3. Richard G. Scott, ”Förtrösta på Herren”, *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 16; kursivering tillagd.

**Äldste
Dallin H. Oaks**

i de tolv apostlarnas
kvorum

HUR VI FÖRBERE- DER OSS FÖR KRISTI ANDRA ANKOMST

”**D**etta liv är tiden för männi-
skorna att bereda sig att
möta Gud” (Alma 34:32).
Förbereder vi oss?

Tänk om han skulle komma i mor-
gon? Om vi visste att vi skulle få möta
Herren i morgon – genom vår för-
tidiga död eller genom hans oväntade
ankomst – vad skulle vi då göra i
dag? Vad skulle vi ha att bekänna? Vad
skulle vi upphöra med att göra? Vilka
problem skulle vi reda upp? Vilka
personer skulle vi förlåta? Vilka vitt-
nesbörd skulle vi bära?

Om detta är vad vi skulle göra, var-
för inte göra det nu? Varför inte söka
efter friden medan friden står att finna?

Orättfärdighet som tidigare var
begränsad och doldes som en varböld

har nu legaliserats och blivit något
man stoltserar med. Civilisationens
mest grundläggande rötter och bål-
verk (försvarsmurar) ifrågasätts eller
angrips. Nationer förkastar sitt reli-
giösa arv. Ansvar inom äktenskap och
familj överges för att de anses hindra
den personliga tillfredsställelsen. Fil-
mer, tidningar och teveprogram som
formar vår attityd är fyllda med berätt-
elser eller bilder som framställer Guds
barn som lystna rovdjur eller i bästa
fall som banala människor på jakt
efter nöjen. Och alltför många accep-
terar detta som underhållning.

Det goda, det sanna och det vackra
ersätts av det som inte är gott, av lik-
giltighet och av värdelösa personliga
nycker. Det är inte underligt att många
av våra ungdomar och vuxna snärjt in
sig i pornografi, hednisk piercing av
olika kroppsdelar, i jakt på egoistiska
nöjen, oärlighet, utmanande klädsel,
fula ord och förnedrande sexuell
eftergivenhet.

Allt detta är mycket allvarligt i
vår himmelske Faders ögon som
älskar alla sina barn och förbjuder
allt sådant som hindrar oss från att
återvända till hans närhet.

Hur är det med vår egen
förberedelse för det eviga
livet? Guds folk har alltid varit
ett förbundsfolk, bland annat när vi
ingår de heliga löftena i dopets vatten,
när vi tar emot det heliga prästadömet
och ingår förbund i Guds tempel.
Lovar vi sådant vi inte håller och
tror vi på sådant vi inte efterlever?

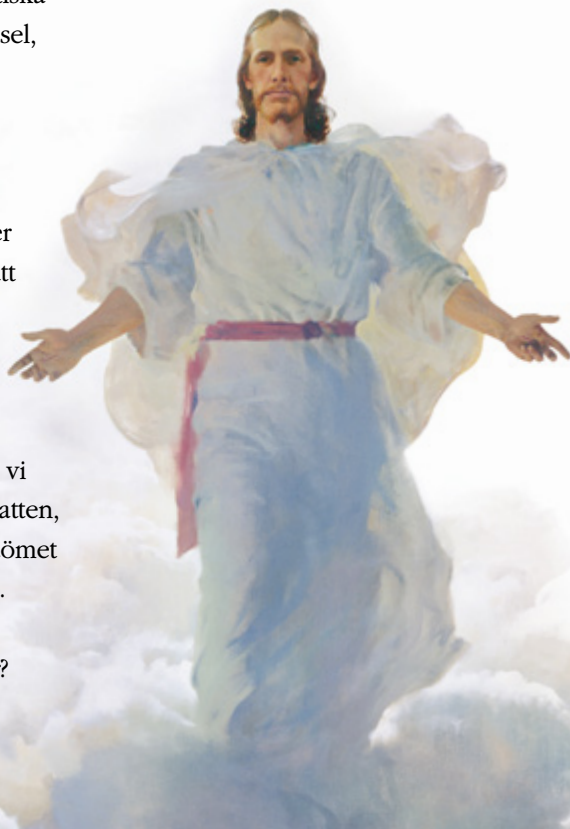
Följer vi Herrens befallning: ”Stå ...
på heliga platser och låt er inte rubbas
förrän Herrens dag kommer, ty se,
den kommer snart”? (L&F 87:8).

Vi är omgivna av utmaningar på
alla håll (se 2 Kor. 4:8–9). Men med
tro på Gud förlitar vi oss på de väl-
signelser han har lovat dem som
håller hans bud. Vi har tro på fram-
tiden och vi förbereder oss för den
framtiden.

”Därför”, säger Frälsaren till oss, ”var
därför trofasta, be alltid, ha era lampor
i ordning och brinnande och ha olja
med er, så att ni är redo när brudgum-
men kommer,

ty se, sannerligen, sannerligen
säger jag er, att jag kommer snart”
(L&F 33:17–18). ■

*Från ett tal under generalkonferensen
i april 2004.*

DETALJ FRÅN KRISTI ANDRA ANKOMST, AV HARRY ANDERSON

MIN JULKLAPP

Vad skulle jag ge till Frälsaren i år?

Dustin Ward

Min vanliga plats i seminariet med nioklassare var längst bak där jag kunde prata och skoja med min vän. Jag hade bara anmält mig till seminariet därför att jag hade ett hål i mitt schema. Seminariet hölls under skoldagarna där jag bodde, och en skolrådgivare föreslog att jag skulle gå kursen eftersom jag är sista dagars helig. Jag visste vad läraren hette, men det var allt jag hade lärt mig på kursen.

Men så en dag var min vän borta, så det uppstod ett problem: Jag hade ingen att skoja med. Hur skulle jag få tiden att gå? I panik vände jag mig till det enda andra alternativet – jag lyssnade. Det var första gången jag var uppmärksam på läraren.

När jag tittar tillbaka kan jag inte komma ihåg ett ord av vad han sade den dagen, men jag minns att jag var fångslad. Min vän var tillbaka nästa dag, men i stället för att skoja så lyssnade jag och blev åter fascinerad.

Så småningom flyttade jag så att jag satt längst fram och kunde koncentrera mig mer. Det gick inte en lektion när jag inte kände ett starkt intresse för lektionen, eller för eleverna som bar sina vittnesbörd.

Jag tyckte så mycket om seminariet att jag anmälde mig igen året därpå. Jag hade döpts när jag var åtta år men hade egentligen aldrig gått i kyrkan. Men något förändrades en dag i december, precis före jullovet. Läraren bad oss att komma fram och berätta vad vi skulle ge Kristus i julklapp det året.

”Ingen kommer att göra det”, tänkte jag. Men till min förvåning gick eleverna en efter en och ställde sig framför klassen. Några grät,

andra berättade om mål de hade satt upp och några återgav berättelser. Jag kunde inte tro det.

Tiden gick. Jag var den enda som inte hade kommit fram. Innan jag visste ordet av var jag på fötter. Jag hade ingen aning om vad jag skulle säga. Sedan sade jag med darrande röst: ”Som födelsedagspresent till Kristus i år ska jag börja gå i kyrkan.”

Efter den dagen började jag gå i kyrkan som julklapp åt Frälsaren. Det ironiska var att det var jag som fick en julklapp. Mitt liv förändrades när jag kom tillbaka till kyrkan, och det började när jag var tyst tillräckligt länge för att lyssna och låta Anden beröra mitt hjärta.

Anden talar fortfarande till mig Allt jag behöver göra är att stanna upp och lyssna – och sedan följa. ■

Författaren bor i Utah i USA.

REDO ATT GÅ VIDARE

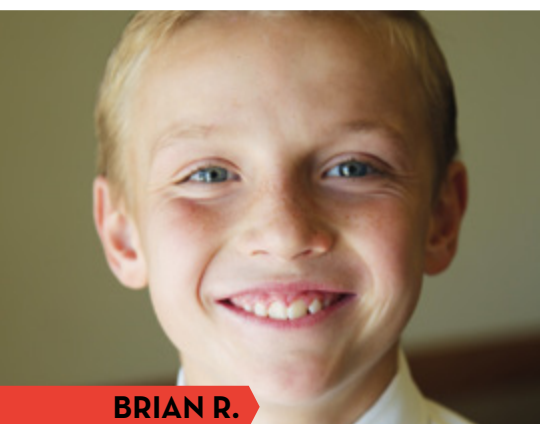
NODOKA T.

JOSH W.

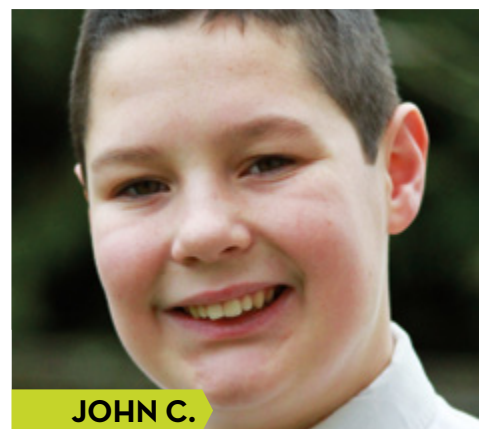
GRACE S.

BRIAN R.

AIOLAH OCH EVALINE V.

JOHN C.

Ska du gå över till Unga män eller Unga kvinnor? Titta på vad sju tolvåringar tycker om att göra den övergången.

**Richard M. Romney, Kyrkans tidningar
och Mickey Shimomiya, Tokyo, Japan**

Du är nästan 12. Livet är fullt av förändringar. Du ska gå vidare från Primär till Unga män eller Unga kvinnor i kyrkan. Det innebär att du kommer att sätta upp mål, tjäna, förbereda dig för att besöka templet och lära dig mer om evangeliet. Men var inte nervös! Andra som har gått igenom samma sak säger att det är toppen.

Två tillsammans

Aiolah V. från Frankrike är en 12-årig bikupsflicka. Det är också hennes syster Evaline som blir 13 om en månad. "Jag är glad att min syster är här och hjälper mig gå över från Primär till Unga kvinnor", säger Aiolah.

Personlig tillväxt är något som hon verkligen gillar, men när de läste om ett mål så skrattade de. "Lär dig spela ett musikinstrument", står det.

"Vi har spelat i flera år", säger Evaline. Men sedan pratade de med sin mamma. Hon hjälpte dem att se att de kunde använda musiken till att uppnå ett annat mål: tjänande.

Aiolah och Evaline förbereder sig nu för att framträda på sakramentsmöten och talangaftnar, ha konserter för barn och gamla, och följa med missionärerna när de ska sjunga.

"Det är roligt med Personlig tillväxt", säger Evaline. "Det låter en göra det man tycker om och även nya saker."

Ställ frågor

Tolvårige Brian R. från Arizona i USA förberedde sig för att dela ut sakramentet för första gången. Han ville inte göra några misstag, så han bad de andra bärarna av aronska prästadömet i församlingen att förklara allt för honom.

"De var jättebra", säger han. "De sade var jag skulle stå, vart jag skulle gå och hur man låter brickorna gå vidare."

Men vad ännu viktigare var; de påminde honom om att vara vördnadsfull. "Vi behöver minnas Frälsaren när vi delar ut sakramentet", säger Brian. "Om vi är vördnadsfulla så hjälper det andra att minnas Herren också."

Brian lärde sig att andra gärna hjälper honom förstå sina plikter och att lära sig göra dem väl. "Bara fråga", säger han. "Att gå över från Primär till Unga män är lättare än du tror."

Lär känna nya vänner

"Jag var nervös när rådgivaren bad mig vara med på stavens läger för unga kvinnor för första gången", säger Nodoka T. från Okinawa i Japan. "Jag bestämde mig för att be. Efter bönen kändes det bra, så jag bestämde mig för att åka."

Jag fick nya vänner redan första dagen. De unga kvinnorna var så trevliga och snälla mot mig, så rädslan försvann snart. Och jag lärde mig att rena vatten, göra knopar, tillverka bandage, ge första hjälpen-andning och hitta ätliga växter!"

Känna sig välkommen

"Min första dag i Unga kvinnor var på min födelsedag", säger Grace S. från Arizona i USA. "De gjorde en stor grej av det. Men sedan fortsatte de att vara snälla. De gjorde små saker som fick mig att känna mig välkommen, som att be mig sitta bredvid dem."

Hennes rådgivande hälsade henne också välkommen. "Hon berättar om sådant hon gjorde när hon var i Unga kvinnor", säger Grace. "Och hon går igenom häftet Personlig tillväxt och normerna i *Vägledning för de unga* med var och en av oss för att se till att vi förstår."

Lär dig mer, undervisa och berätta

Som ny diakon blev Josh W. från Utah i USA ombedd att hålla en lektion om att vara lärjunge till Kristus. "Jag hittade skriftställen om när Petrus och andra fiskade. De försökte på ena sidan av båten men fångade ingenting", säger Josh. "Frälsaren sade att de skulle fiska på andra sidan, och där fångade de mycket fisk (se Luk. 5:5–11 och Joh. 21:6–11). Så i min lektion läste vi om det. Sedan pratade vi om hur det är så för oss. När vi försöker göra saker själva så kan det bli problem. Men när vi lyssnar på Herren så hjälper han oss."

Josh säger att det är viktigt för unga män att lära sig mer, undervisa och berätta. "I Primär lärde vi oss mycket och hade många aktiviteter", säger han. "Nu lär vi oss mycket *och* får

berätta. Det betyder att vi får *göra* mycket med det vi lär oss." Efter en prästadömslektion, till exempel, besökte Josh en vän som inte hade varit i kyrkan på länge. "Hans föräldrar arbetar på söndagarna, så de kommer inte. Men jag sade till honom att han kunde följa med mig."

Josh håller på att lära sig syftet med Unga män och Unga kvinnor. "Det är att visa oss hur vi blir mer lika Frälsaren" säger han. Han vet att kallet att komma till Kristus innebär att man ska förflytta sig framåt på vägen som började med dop och konfirmation, fortsätter till templet och slutar vid evigt liv.

"Jag är redo att gå vidare", säger han. ■

ARBETA TILLSAMMANS MED PLIKT MOT GUD-PROGRAMMET

Tioårige John C. och hans pappa gör ofta projekt tillsammans. De har till exempel sytt fast märken på filter som de ska använda när de campar. Märkena är från olika läger och aktiviteter de har varit med på i British Columbia i Kanada, där de bor.

"Pappa hjälper mig jättemycket", säger John. "Jag inte tänka mig att göra projekt i kyrkan utan honom."

När John hade fyllt tolv gick de tillsammans igenom häftet Min plikt mot Gud. Snart kom de till avsnittet "Förstå läran" under delen för diakoner. "Pappa förklarade för mig om prästadöms nycklar och myndighet", säger John. Och det hjälpte John att uppfylla ett av kraven.

"Engagera din pappa när du arbetar med Plikt mot Gud", säger John. Min pappa har hjälpt mig mycket."

SÄRSKILT VITTNÉ

Äldste D. Todd Christofferson

i de tolv apostlarnas
kvorum

*Medlemmarna i
de tolv apostlarnas
kvorum är särskilda
vitnen om Jesus
Kristus.*

Dog Jesus verkligen och uppstod igen?

Ja.

Jag står som vittne om att
Jesus Från Nasaret är den
uppståndne Återlösaren.

Han skapade
jorden.

Hans underverk hände
verkligen.

Han kommer tillbaka.

Hans nåd är verklig,
och den gör att alla
kan omvända sig
och bli rena.

Det finns en
uppståndelse
för alla.

Från "Jesu Kristi uppståndelse", Liahona, maj 2014, s. 111–114.

Vi minns och tillber vår Frälsare Jesus Kristus

Erin Sanderson och Jean Bingham

För länge sedan berättade vår himmelske Fader för sina profeter om en underbar gåva som han skulle sända till hela världen. Den gåvan var hans egen Son, Jesus Kristus, som skulle komma till jorden och bli vår Frälsare. Jesus skulle visa oss hur vi ska leva för att kunna återvända till vår himmelske Fader. Profeterna såg med stor glädje fram emot tiden när Jesus skulle födas.

När änglarna förkunnade för herdarna nära Betlehem att ett speciellt barn som var Guds Son hade fötts, blev de mycket glada. De skyndade sig för att få se och tillbe honom.

I Amerika visste nephiterna att han hade fötts när det var ljus hela natten fastän solen hade gått ner. De blev också mycket glada och tackade vår himmelske Fader för gåvan som hans Son var.

I vår tid minns vi och firar Jesu Kristi födelse under julen. Vi visar vår glädje och tacksamhet för gåvan

SKRIFTSTÄLLE

• Johannes 14:6

som vår Frälsare är genom att följa hans exempel i att visa kärlek till andra på så många sätt vi kan. ■

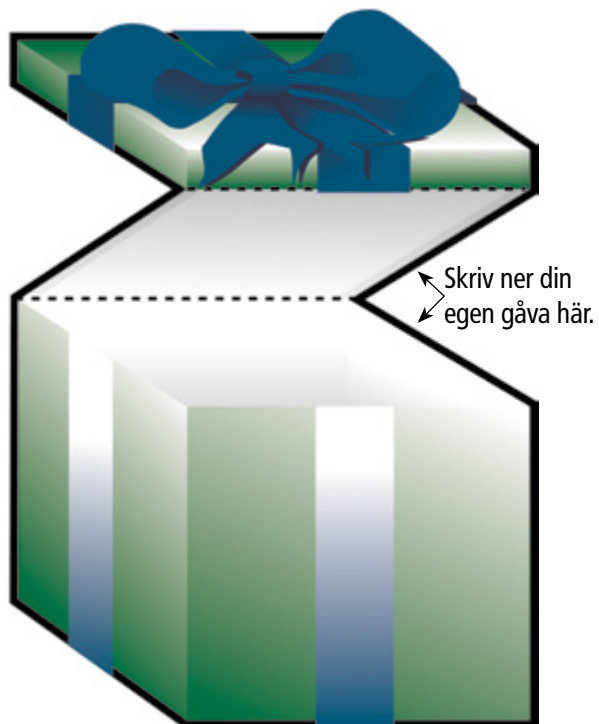
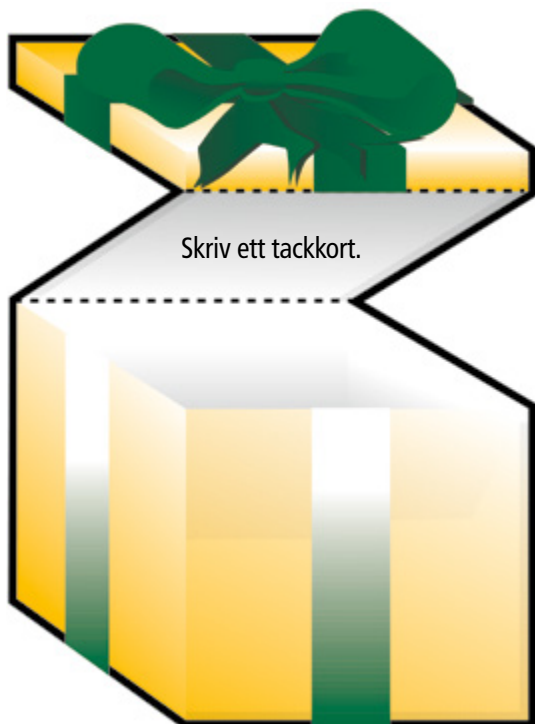
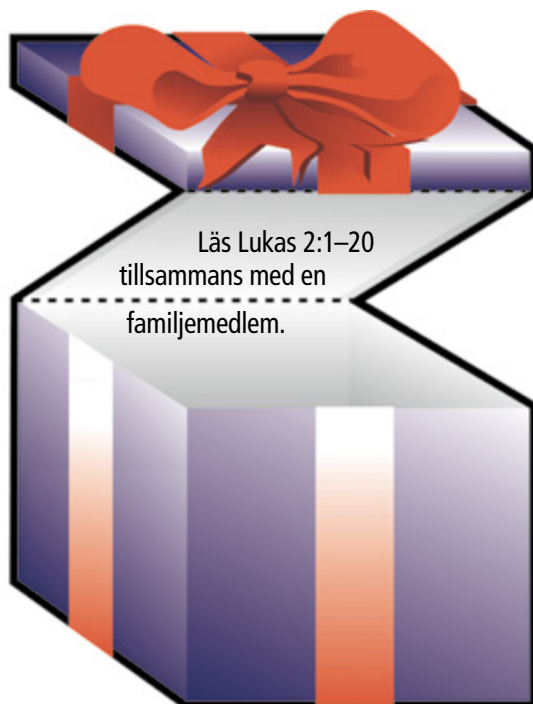
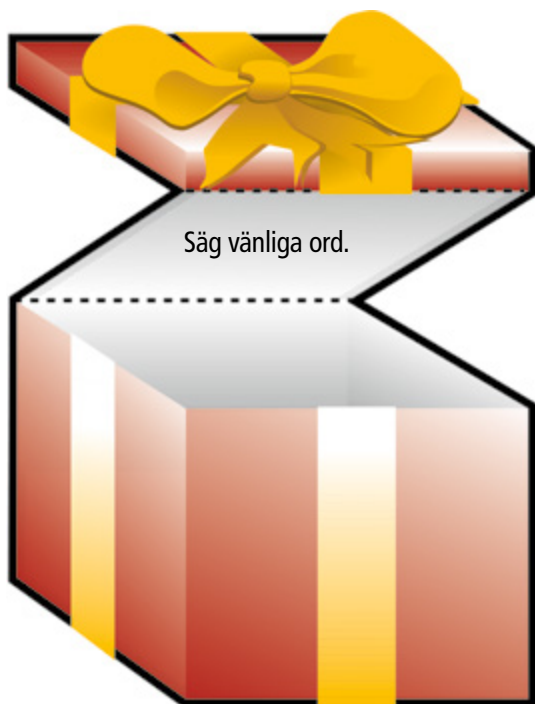
Författarna bor i Utah i USA.

FÖRSLAG TILL FAMILJESAMTAL

Prata om alla de sätt som Jesus Kristus visade kärlek på. Välj som familj några sätt att visa kärlek till andra på under december som ett sätt att minnas och följa Jesu Kristi exempel.

KÄRLEKSGÅVOR

Klipp ut presentaskarna längs de heldragna linjerna. Skriv en egen aktivitet på den tomma asken. Vik längs de streckade linjerna och tejpa sedan fast locken. Gör ett hål längst upp på varje ask och knyt fast ett snöre. Häng upp julklapparna där du kan se dem. Öppna en "julklapp" var tredje dag ungefär och gör det som står inuti. Kom ihåg att du kan ge såna här gåvor hela året!

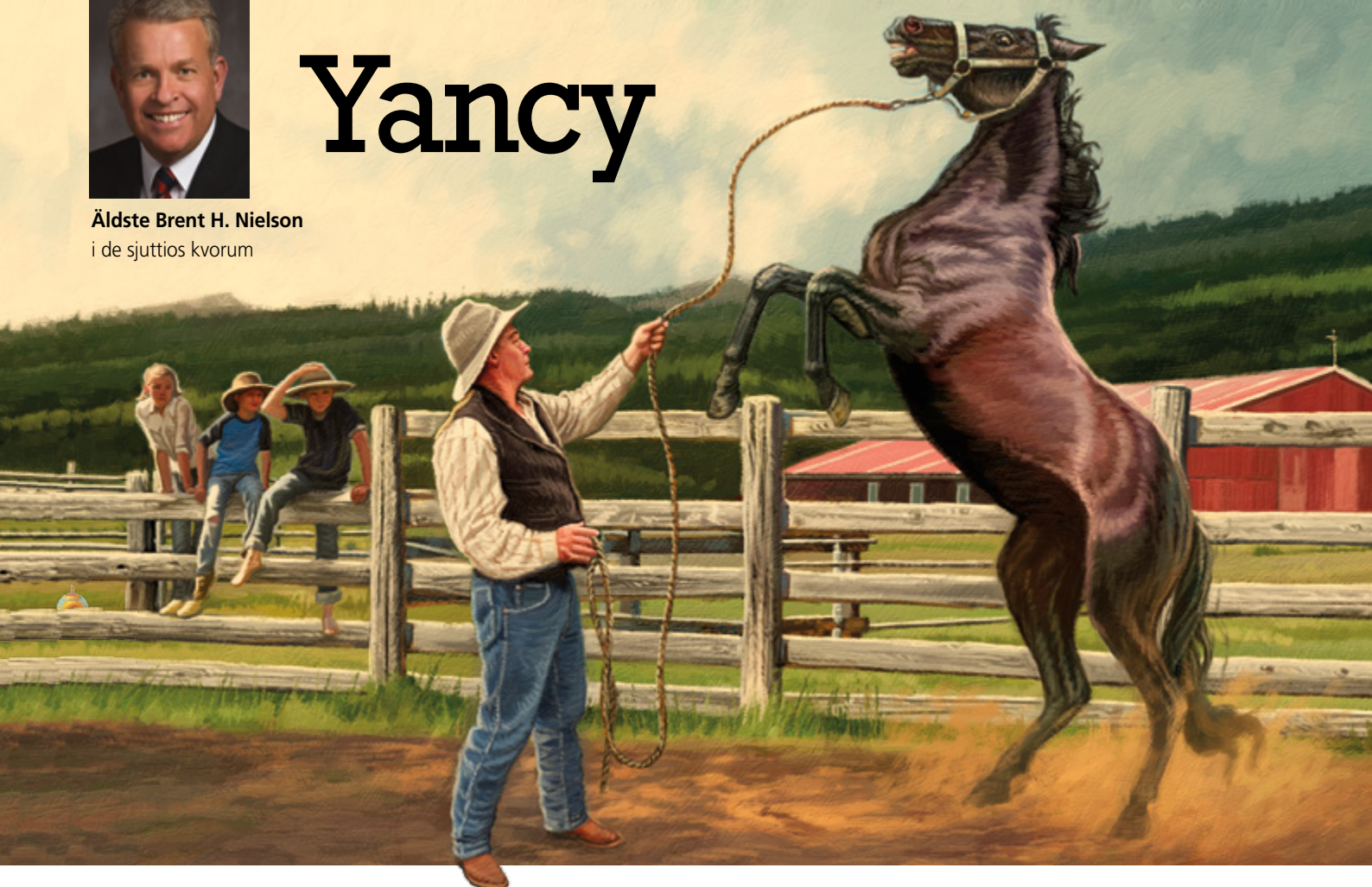

Du kan skriva ut fler exemplar av den här aktiviteten på liahona.lds.org.

Äldste Brent H. Nielson
i de sjuttios kvorum

Yancy

"Och nu vill jag att ni skall vara ödmjuka och vara undergivna och milda" (Alma 7:23).

Mina syskon och jag hade alltid velat ha en häst. När jag var nio eller tio år köpte pappa ett vackert, svart sto. Vi gav henne namnet Yancy. Vi var så glada över att ha den här hästen, men hon hade inte ridits in. Vi var för unga för allt arbete som krävdes för att rida in en häst, så pappa bad en vän som visste mycket om hästar att rida in Yancy.

Vi gick ofta till hagen för att vara hos henne. Vi längtade efter dagen när vi fick rida på henne. Men hur mycket alla än försökte så kunde ingen rida in Yancy. Hon var för envis. Vi fick aldrig rida på henne.

En dag försökte pappas vän rida på henne i en parad. När Yancy kom nerför vägen med sin ryttare, slängde hon av honom och började galoppa genom samhället. Yancy galopperade så vildsint att hon slog emot en brandpost och skadade benet. Jag sprang efter Yancy och

hittade henne liggande på gatan i smärta.

Jag blev ledsen. Vi älskade Yancy. Om hon hade varit lydig mot sin tränare, skulle hon ha blivit en glad häst med ett underbart liv. Men Yancy ville inte lyssna på och följa sin tränare. I stället hade hon nu skadat sig och låg mitt i gatan.

Den här berättelsen lärde mig om välsignelserna som kommer när vi följer Mästaren, vår Frälsare Jesus Kristus. Om vi är vänliga och milda och ödmjuka kan vi vara glada när vi låter Frälsaren leda oss. ■

VÅR SIDA

*Förra året åkte min familj och jag till temp-
let i Schweiz och var där i fyra dagar.
På lördagsmorgonen innan vi åkte
tillbaka till Italien såg vi en regnbåge.*
Saria C., 10 år, Italien

*Vi gjorde släktträd som
en primäraktivitet.
Las Heras församling,
Argentina*

*Det här är min
första Mormons
bok. Nu när jag
kan läsa några
ord, kan jag
läsa skrifterna.*
Anna L., 5 år,
Brasilien

*Förra året hade vi vårt första barnens medverkan
på sakramentsmötet någonsin. Det var elavbrott
veckan innan när vi övade, men vi sjöng och sade
det vi skulle i alla fall.*
Vientiane gren, Laos

VÄNNER RUNTOM I VÄRLDEN

Jag heter Minna och kommer från Sverige

Hallå
vänner!

Från en intervju med
Amie Jane Leavitt

*Det här är en
stor zucchini
som jag plock-
ade i vårt land.*

Vad skulle du tycka om att bo i ett skolhus? Minna och hennes familj bor på landet i södra Sverige. Deras hus var ett skolhus för många år sedan. Hon säger att det bästa är att det finns plats för många personer i huset. Varje december bjuder Minnas familj hem grannar, vänner och släktingar för att "sjunga in" julen. Omkring åttio personer kommer för att sjunga julsånger tillsammans. Sedan äter vi lite godsaker innan alla går tillbaka ut i det kalla vädret. ■

Författaren bor i Utah, USA.

I skolan är jag den enda medlemmen i kyrkan, så jag försöker dela med mig av evangeliet till mina vänner. Jag tar ofta med mig några vänner hem från skolan till mina aktivitetsdagar i Primär. Det betyder att jag är en missionär just nu, precis som mina systrar.

Jag gillar att hoppa på trampolin. Jag tycker också om att spela piano och tvärflöjt.

Jag är 10 år och den yngsta av nio barn i min familj. Två av mina systrar verkar som heltidsmissionärer – en i Frankrike och en annan på Temple Square i Utah.

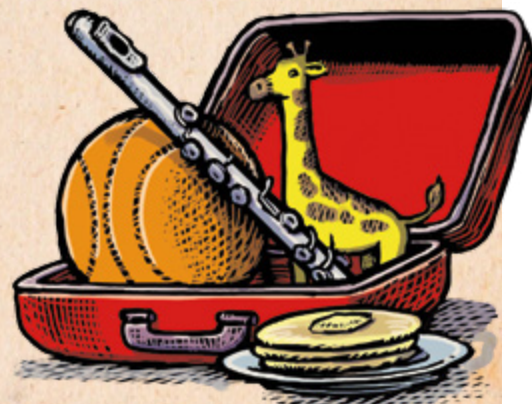
Något av det jag tycker bäst om att göra med min familj är att åka norrut till Stockholm. Jag älskar att besöka mina morföräldrar och andra släktingar som bor där.

Min familj gillar att bada. På somrarna går vi till en sjö i närheten av vårt hus. På vintern åker vi till ett badhus där det finns många simbasänger och vattenrutschbanor.

JAG LÄNGTAR SÅ TILL TEMPLET

Templet i Stockholm är nära mina morföräldrars hem. Det här templet betyder mycket för mig. En dag gick pappa och jag runt på tempelområdet. Vi pratade om templet och att jag skulle få gå in i templet en dag.

REDO ATT ÅKA!

Minnas väska är packad med några av hennes favoritsaker. Vilka av de här sakerna skulle du packa i din väska?

*Du kan göra det här
julspelet med din
familj, dina vänner
eller din primärklass.
Läs Lukas 2:1–16
som förberedelse.*

Den första julen

Jenn Wilks

.....
ROLLER

Maria

Josef

Vårdshusvärd

Herde 1

Herde 2

Ängel

.....
KLÄDER:

Använd enkla
kläder: en mor-
gonrock till Josef,
en scarf till Maria
och stavar till
herdarna.

.....
TILLBEHÖR:

en filt som hängs över två
stolar så att det föreställer
ett stall

små kuddar som
föreställer får

en docka eller
ett litet bylte
som förestäl-
ler Jesusbarnet

Sång: "När Josef gick till Betlehem", första versen (*Barnens sångbok*, s. 22).

Maria: Jag hoppas vi kan hitta någonstans att sova snart. Vi har rest så länge.

Josef: Det är ett värds-
hus precis där. Vänta här
så tar jag reda på om det
finns ett rum åt oss.

*[Josef hjälper Maria att sätta sig ner
och knackar sedan på "dörren".
Värdshusvärden öppnar.]*

Värdshusvärd: Vad vill du?

Josef: Jag letar efter ett rum för
natten. Min fru och jag har rest
länge och vi behöver någonstans
att sova.

Värdshusvärd: Jag är ledsen, men
värdshuset är fullt.

Josef: Snälla, kan du inte göra
något för att hjälpa oss? Min hustru
ska snart föda.

Värdshusvärd: Jag antar att ni kan
sova i stallet. Det är allt jag har.

Josef: Tack. Det var mycket vänligt.
*[Josef går till Maria och hjälper
henne upp.]*

FÖRSLAG:
Låt publiken sjunga
sångerna tillsammans
med rollspelarna.

Josef: Det finns inget rum i värds-
huset, men värdshusvärden sade
att vi kan sova i stallet.

Maria: Åh, jag är så glad
att vi hittade en plats för
natten.

*[De går till stallet. Maria
och Josef sätter sig ner,
och så är det slut på
scenen.]*

Sång: "När Josef gick till
Bethlehem", andra och tredje vers-
erna (*Barnens sångbok*, s. 22).

*[Herdarna vaktar sina får. Ängeln
kommer och herdarna faller ner
på knä.]*

Herde 1: Vem är du?

Herde 2: Gör oss inte illa!

Ängel: Var inte rädda! Jag har
goda nyheter! I natt föddes
Guds Son i Betlehem. Ni
hittar barnet liggande
i en krubba.

Herde 1: Låt oss nu gå
och titta på barnet.

Ängel: Ära vare Gud i
höjden och frid på jorden,
till människor hans
välbehag.

Sång: "Herdar sov i vinternatten"
(*Barnens sångbok*, s. 24).

*[Herdarna går till värdshuset och
knackar på "dörren". Värdshus-
värden öppnar.]*

Herde 2: Vi har kommit för att se
Kristusbarnet.

Herde 1: En ängel talade om för
oss att han ligger i en krubba.

Herde 2: Vet du var han är?

Värdshusvärden: Ett barn föddes
i mitt stall i natt. Jag ska visa vägen.

*[Herdarna följer med värdshus-
värden till stallet där Josef och
Maria sitter bredvid en krubba
där Jesusbarnet ligger.]*

Herde 1: Det är sant! Det
ligger verkligen ett barn
i en krubba, precis som
ängeln sade.

Herde 2: Det här är verk-
ligen Frälsaren, Kristus
Herren.

*[Herdarna och värds-
husvärden knäböjer
runt krubban.]*

Sång: "Stilla natt" (*Psalmer*,
nr 144). ■

Författaren bor i Utah, USA.

FÖRSLAG:
Sätt en stor papp-
ersstjärna på en pinne
och håll den över
stallet.

Titta inuti!

Sophia C., 9 år, Brasilien

Före jul köpte mina föräldrar en låda full med Mormons bok att ge bort till andra. Då fick jag idén att ta med mig några till skola och ge dem som julklapp till tre av mina lärare.

När jag kom till musikrummet såg jag min musiklärare och tänkte: "Gör det, Sophia. Ge den till henne!" Jag gick sakta fram till min lärare. Men jag vågade inte ge henne boken.

Jag gick till ett hörn i rummet och bad mycket tyst. "Himmelske Fader, jag ber dig hjälpa mig att ge den här boken till min lärare." När jag hade bett klart kände jag mycket starkt att jag skulle ge henne boken. Plötsligt vågade jag.

Jag gick tillbaka till henne. Hon tittade på mig och jag gav henne Mormons bok och sade: "Fröken, jag älskar dig av hela mitt hjärta, och jag vill ge dig en Mormons bok!"

Hon tog den och tittade på omslaget. "Titta inuti!" sade jag. Hon såg att jag hade skrivit något där.

Hon kramade mig och sade: "Åh Sophia, tack för att du gav den till mig!"

När jag hade satt mig ner sade hon till klassen: "Titta vad Sophia gav mig. Jag ska läsa den under julen!"

När jag kom hem sprang jag till mamma och sade: "Gissa vad som har hänt! Jag gav min lärare en Mormons bok."

Hon log och sade: "Vad bra! Du är ett stort exempel för mig, Sophia."

Vi bestämde oss för att be och tacka vår himmelske Fader för att han gett mig modet att ge min lärare en Mormons bok. ■

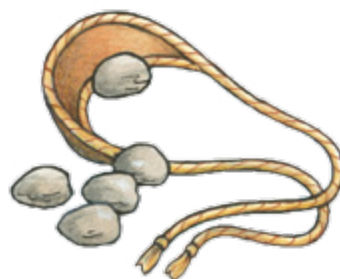
David och Goliat

1 Samuel 17

Klistra fast den här sidan på papper eller kartong. Klipp sedan ut figurerna och sätt fast dem på pinnar eller papperspåsar. Du kan använda dem till att dramatisera dina favoritberättelser i Gamla testamentet. ■

Goliat

David

David

Lite jul varje dag

Alla julklapparna var inslagna och låg under granen.

Eller gjorde de det?

Kate Strongin

Baserad på en sann berättelse

"Ha en riktigt god jul! Sprid glädje överallt!" (Children's Songbook, s. 51).

Julen var nästan här. Amalie var glad. Snart skulle hon få öppna julklapparna under granen!

På hemaftonen var det mammas tur att ha lektion.

"Varför ger vi julklappar när

det är jul?" frågade mamma.

"Därför att det är Jesus födelsedag!" sade Amalie.

"Men borde vi inte ge honom en julklapp då?" sade mamma.

Pappa hjälpte Amalies bror Noah att läsa ett skriftställe. Det stod att när vi tjänar andra så tjänar vi Gud (se Mosiah 2:17).

"Ger vi en julklapp till Jesus när vi tjänar andra?" frågade mamma.

Noah nickade.

"Något mer?"

"Vi kan hålla buden", sade Amalie.

"Vi kan vara snälla", sade Noah.

"Jättebra förslag!" sade mamma. "Nu ska vi leka en lek. Jag säger något som någon gav till Jesus. Säg om ni vet vem det är. Nu börjar vi. Den här personen delade ut julkort på vårdhemmet."

Noah räckte upp handen.

"Amalie gjorde det."

"Den här personen gick ut på hemlärarbesök."

"Det är pappa", sade Amalie.

Snart hade de kommit på mycket som de redan hade gett Frälsaren.

"Vi kan ge gåvor varje dag", sade mamma.

Nästa morgon var det dags att städa huset. "Åh nej", stönade Amalie. Men så kom hon ihåg. Det är en gåva att tjäna andra!

Om hon hjälpte mamma så var det som om hon hjälpte Jesus.

Hon hittade en trasa och torkade bänkarna tills de blänkte.

Nästa dag fick Amalie lite pengar.

"Ditt tionde är åtta cent", sade mamma.

Amalie kom återigen ihåg vad de hade pratat om. Tionde är ett bud, så att betala tionde är en gåva. Hon lade åtta cent i sin tiondeburk.

Senare den veckan hjälpte Amalie till att plocka upp kuddar. Hennes lillebror hade kastat ner dem från soffan. "En till julklapp till Jesus", sade hon.

På julafton sade mamma och pappa till Amalie att de var stolta över henne. "Du har gett julklappar till Jesus hela veckan", sade pappa. "Det är som att ha lite jul varje dag." ■

Författaren bor i Utah, USA.

Äldste Melvin J. Ballard (1873–1939)
i de tolv apostlarnas
kvorum

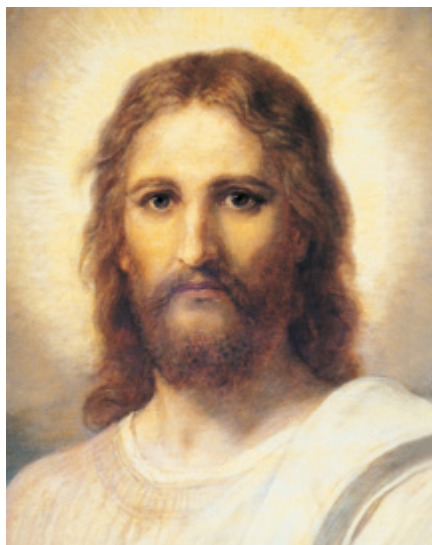
JAG VET ATT HAN LEVER

Jag skulle ge allt jag är, och allt jag hoppas bli, för att få känna det jag kände då!

Jag tycker om att begrunda vilket pris vår Fader i himlen betalade för att ge oss gåvan som hans älskade Son är, den värdige Sonen till vår Fader, som så älskade världen att han lade ner sitt liv för att återlösa världen, för att frälsa oss och ge oss andlig näring under jordelivets vandring, och förbereda oss för att vistas hos honom i de eviga världarna. ...

Jag minns en upplevelse jag hade ..., som vittnade för min själ om att [Frälsaren] dog, korsfästes och uppstod som jag aldrig ska glömma. ...

En natt i en dröm befann jag mig i den heliga byggnaden, templet. Efter att ha bett och fröjdats mig en stund fick jag veta att jag skulle få förmånen att komma in i ett av rummen och träffa en härlig person. Och när jag kom in genom dörren såg jag någon sitta på en upphöjd plattform, den

härligaste varelse mina ögon någonsin har skådat, eller som jag trodde kunde existera i de eviga världarna.

När jag gick fram för att presentera mig, ställde han sig upp och gick fram mot mig med utsträckta armar, och han log när han mjukt sade mitt namn. Om jag så lever tills jag blir en miljon år ska jag aldrig glömma det leendet. Han omfamnade mig och kysste mig, tryckte mig mot sitt bröst och välsignade mig tills morgon i mina ben tycktes smälta! När han var färdig föll jag ner för hans fötter, och när jag badade dem med mina tårar och kyssar, såg

jag märkena från spikarna i världens Frälsares fötter. Känslan jag hade i hans närhet som har allting i sina händer; att ha hans kärlek, hans tillgivenhet och hans välsignelse, var sådan att om jag kunde få det som jag nu bara fått en försmak av, skulle jag ge allt jag är, allt jag någonsin hoppas bli, för att få känna det som jag kände då! ...

Nu ser jag inte Jesus på korset. Jag ser inte hans panna genomborrad av törnen eller hans händer sönderslitna av spikar, utan jag ser honom le, med utsträckta armar, sägande till oss alla: "Kom till mig!" ■

Skrivning med stor begynnelsebokstav har standardiserats.

Från Bryant S. Hinckley, Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard (1949), s. 147–157, i nytryck i "Classic Discourses from the General Authorities: The Sacramental Covenant", New Era, jan. 1976, s. 7–11.

INSIKT

På vilka sätt är Jesus Kristus världens ljus?

”[Jesus Kristus] är ljuset från Betlehem, född av sin mor i dödligheten, Maria, och sin Fader, Gud Allsmäktig ... Han är försoningens ljus, den som fullbordades i Getsemane och på Golgata då han tog på sig världens synder för att hela människosläktet skulle kunna få evig frälsning. Han är ljuset i den tomma graven, den uppståndne Herren med en förhärlig kropp av kött och ben, som krossade dödens bojar och vann evig seger över graven ... han är *mitt* ljus, *min* Återlösare, *min* Frälsare – och din.”

Också i det här numret

FÖR UNGA VUXNA

Svaret PÅ ALLA DE SVÅRA FRÅGORNA

President Uchtdorf har gett oss rådet att tvivla på våra tvivel innan vi tvivlar på vår tro. Hur kan du tvivla på dina tvivel och gå framåt i tro?

s.44

FÖR UNGDOMAR

s.48

FRÄLSAREN^{OCH} SAKRAMENTET

Vad bör du egentligen tänka på när du förbereder, välsignar, delar ut eller tar del av sakramentet?

FÖR BARN

Den första julen

Få julberättelsen att komma till liv genom att framföra det här julspelet!

s.74